

δεσπότου καὶ αὐτοκράτορος τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ᾧ καὶ περὶ τῶν Χατζίτζαρων (ελλιπής)¹.

ΥΚ'.

ΟΜΟΙΟΝ

Τεῦχος ἐν σχήματι εὑμεγέθους τετάρτου, ἐλλιπὲς τῆς ἀρχῆς, ἐκ φύλλων συγκείμενον 355, περὶ δὲ τὴν ΙΒ' γεγραμμένον ἑκατονταετηρίδα. Περιέχει: Σειρὰν τῶν Πατέρων εἰς τοὺς Ψαλμούς, ἀρχομένην ἐκ τοῦ ΟΖ', στήχ. 25 καὶ τελευτῶσαν εἰς τὸν ΝΓ'. Δῆλον οὖν ὅτι ἡ ὅλη Σειρὰ συναπηρτίζετο καὶ εξ ἄλλων τευχῶν ἐκλελοιπότων ἥδη τῆς βιβλιοθήκης. Εἰ μὲν οὖν αὕτη ἐστὶν ἡ ὑπὸ τοῦ Νικήτα Σερρῶν συλλεγεῖσα, ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν λέγειν χήτει τοῦ ἐντύπου κειμένου. Οἱ δὲ ἐμφερόμενοι ἔρμηνευταὶ εἰσιν: Ἀθαράσιος. Βασίλειος. Γρηγόριος Νόσσης. Γρηγόριος Θεολόγος. Διοκύνιος. Εύσέβιος. Ἡσύχιος. Θεοδώρητος. Θεοφάνης. Ἰσιδωρος. Κύριλλος. Μάξιμος. Νεῖλος. Φίλων. Χρυσόστομος. Ωριγέρης.

ΥΚΑ'—ΥΚΒ'.

ΟΜΟΙΑ

Καὶ τὰ τεύχη ταῦτα ἐν σχήματι τετάρτου ὄντα, γεγραμμένα δὲ κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα, καὶ ἐκ φύλλων συναπαρτιζόμενα 736, περιέχουσι τὴν αὐτὴν Σειρὰν τῶν Πατέρων εἰς τοὺς Ψαλμούς, ἡτις εἶπερ δλοσχερής ἦν συναπετέλει ἀν πέντε τεύχη, ὡν μόνα τὰ δύο ταῦτα ἀπελείφθησαν. Τὸ μὲν οὖν πρότερον περιλαμβάνει Ψαλμούς τέσσαρας πρὸς τοῖς τριάκοντα, ἡτοι ἀπὸ τοῦ ΟΒ'—ΡΕ', θάτερον δὲ τοὺς λοιποὺς ἕως τέλους, μετὰ καὶ τῶν Θ' Θδῶν.

ΥΚΓ'.

ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΥ ΣΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τεῦχος ἐν τετάρτου σχήματι, ἐκ φύλλων συγκείμενον 184, γεγραμμένον δὲ περὶ μεσοῦσαν τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα. Περιέχει τὴν Ἰστορίαν τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ψευδοσυνόδου ἐπιγραφὴ τοιᾶδε: «Τῷτε Ἀπομνημονευμάτων τῶν συγγραφέντων παρὰ τοῦ κυροῦ Σιλβέστρου τοῦ Συροπούλου μεγάλον Ἐκκλησιάρχον καὶ Δικαιοφύλακος, περὶ τῶν πρέσβεων τῆς μελετῶμένης ἐν Βασιλείᾳ τῆς Γερμανίας Συνόδου, πρός τε τὸν βασιλέα κυρὸν Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον καὶ τὴν Ἀρατολικὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν, καὶ περὶ τοῦ συνοδικοῦ δεκρέτου, καὶ διπλῶς αὐτὸν ἐθεράπευσεν». Ἐν τῷ τέλει δέ, ὑπὸ τὸν πανάθεσμον ἐκεῖνον Ὁρος τῆς εἰρημένης Ψευδοσυνόδου φέρεται τὸ ἔξης ἴδιόγραφον σημείωμα τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Σιλβέστρου, πατριαρχήσαντος τῷ αψιχῇ: «Ὁρος ἀσεβέστατος καὶ ἀπάδωρ ὁλῶς τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τῆς Ἀρατολικῆς φημι ἀγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὃν ἀραθέματι καθυποβάλλω.

+ Ἐλέω Θεοῦ πατριάρχης τῆς μεγάλης θεουπόλεως Ἀντιοχείας
καὶ πάσης Ἀνατολῆς Σιλβέστρος.

¹ Ἐκδίδοται ἐν τῇ Γαλλικῶν Βιβλιοθήκῃ ἐπ' ὄνδυματι Φιλίππου τοῦ Σολιταρίου ἐπιγεγραμμένη [τόμ. XIV, σελ. 286, καὶ ἐν τῇ Migne Ἐλλην. Πατρολογ. τόμ. PKZ', σελ. 880 ἐφ.].

ΥΚΔ'.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ φύλλων 90, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα. Περιέχει δύο μόνας τραγῳδίας, ἡτοι τὸν *Alacta Mastigophorōr* καὶ τὴν *'Ηλέκτραν*.

ΥΚΕ'.

ΣΥΜΕΩΝΟΣ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ φύλλων 142, κατὰ δὲ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα γεγραμμένον. Ἐπιγέγραπται: «Ἐθικοὶ Λόγοι ΚΔ' ἐκλεχθέντες διὰ Συμεὼν τοῦ Μαγίστρου καὶ Λογοθέτου ἐκ πασῶν τῶν πραγματειῶν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας». Φέρονται δ' οἱ Λόγοι οὓτοι ἐν ταῖς πλεισταὶς τῶν ἔκδσσεων τῶν θεσπεσίου Πατρὸς συγγραμμάτων.

ΥΚΓ'.

ΣΥΜΕΩΝΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, ἐκ φύλλων 268 συγκείμενον, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα. Περιέχονται ἐν αὐτῷ τὰ ἔξι: α') Ἐρμηνεία πονηθεῖσα τῷ ἀγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Θεσσαλονίκης κυρῷ Συμεὼνι περὶ τε τοῦ θείου ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ιερέων τε καὶ περὶ διακόνων ἀρχιερέων τε καὶ τῶν ὧν ἐκαστος τούτων στολῶν ιερῶν περιβάλλεται, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς θείας μυσταγωγίας, λόγοι ἐκάστῳ διδοῦσα τῶν ἐν αὐτῇ τελονιμέρων θείων, καὶ τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ εὐσεβέσι ζητήσασιν ἀποσταλεῖσα. β') Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου κυροῦ Νικολάου τοῦ Καβάσιλα Ἐξήγησις εἰς τὴν θείαν καὶ ιερὰν Λειτουργίαν. γ') Ἰωάρρου μοραχοῦ τοῦ Ζωραρᾶ Ἐρμηνεία εἰς τοὺς ἀραστασίμους Καρόρας Ἰωάρρου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ μουσουργοῦ, ἕτι δὲ καὶ εἰς τοὺς Ἀραβαθμούς, καὶ Περὶ τῆς ἐτοιειδοῦς αἰτίας τοῦ Πνεύματος, δ') Λέοντος ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας Ἐπιστολὴ πεμφθεῖσα πρὸς τιμα ἐπίσκοπον Ρώμης περὶ τῶν ἀζύμων καὶ τῶν σαββάτων.

ΥΚΖ'.

ΣΥΜΕΩΝΟΣ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, ἐκ φύλλων 187 συγκείμενον, ἐλλιπὲς τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΔ' ἑκατονταετηρίδα. Περιελείφθησαν ἐν αὐτῷ ΙΒ' Λόγοι τοῦ μακαρίου τούτου Πατρός, ἡτοι ἀπὸ τοῦ ΙΓ' καὶ ἐφεξῆς, τῶν προτέρων πάντων ἐκπεσόντων τοῦ τεύχους· μεθ' οὓς ἔπονται: α') Τοῦ αὐτοῦ: *Κεφάλαια Πρακτικὰ καὶ Θεολογικὰ PKB'*. β') Τοῦ μακαρίου Εὐσεβίου Λόγος Περὶ ἐσθιάσεως¹. γ') Νικήτα μοράζοντος καὶ πρεσβυτέρου μορῆς τῶν Στουδίου τοῦ Στηθάτου Εἰς τὴν βίβλον τῶν θεωρῶν τοῦ δολού

¹ Τοῦ Ἀλεξανδρείας Εὐσεβίου ὁ Λόγος οὗτός ἐστιν, δν ἐκδίδωκεν ἡδη ὁ καρδινάλις "Ἄγγελος Μάιος ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Σταχυνολογίᾳ αὐτοῦ [Spicileg. Roman. τόμ. IX, σελ. 673, Rom. 1843].

Πατρὸς ἡμῶν Συμεών. δ') Ἱεροθέου μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου μονῆς τῆς Ὁραίας Πηγῆς, Ἀλεξέτον φιλοσόφου καὶ γεροντος μεγάλον διδασκάλον, καὶ Νικήτα τοῦ θεοφιλεστάτου διακόνου τῆς τοῦ Θεοῦ Μ. Ἑκκλησίας Ἐπιγράμματα εἰς τὸν Συμεών¹. ε') Τοῦ αὐτοῦ [Συμεῶνος] "Τύροι θεῖοι στιχηροὶ ΝΗ" (περιελείφθησαν μόνον ΛΕ', ἵτοι ἀπὸ τοῦ Α' καὶ καθεξῆς).

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Τ.

ΥΚΗ.

ΤΟΜΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ 486 φύλλων, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΕ' ἔκατοντα επηρίδα. Περιέχονται ἐν αὐτῷ τὰ ἔξης: α') Ὁ κατὰ τοῦ Καλαβροῦ Βαρλαὰμ συντεθεὶς συνοδικὸς Τόμος, ὡς ἀποδειχθέντος κακοδόξου καὶ μὴ κατὰ τοὺς ἀγίους Πατέρας καὶ φρονοῦντος καὶ δογματίζοντος συγκαθημένου καὶ συγκαποφαιρούμενου τῷ ἄγιων τάτῳ καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρῷ Ἰωάννῃ καὶ τῇ θείᾳ καὶ ιερᾷ Συνόδῳ, τοῦ τριμακαρίτου καὶ ἀοιδίμου βασιλέως κυροῦ Ἀνδρορίκου τοῦ Παλαιολόγου, καὶ τὴν μὲν ἀπόφασιν ἐξενηγημένην παρουσίᾳ βασιλικῆς, τὸ δὲ Τόμον μετὰ θάρατον αὐτοῦ ἐκτεθέντα, ἐπειδὴ ἐφεξῆς μιᾶς ἑβδομάδι ἐξησε, τοσῷ γὰρ ἦρ, καὶ υπογραφέντα κατὰ μῆνα Αὔγουστον τῆς θ' ἵνδικτ. τοῦ σωματίου ἔτους. β') Νεοφύτου Προδρομικοῦ μοναχοῦ Πρόχειρος Ἀρτιλογία πρὸς τὸν Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδυνον, ὅτι ἄλλο οὐσία, καὶ ἄλλο ἐνέργεια αὐτῆς ἐπὶ πατὸς πράγματος, εἰ καὶ ἀμα τὸ εἶραι ἔχουσιν. γ') Τοῦ Ἀκινδυνιαροῦ δυετυχοῦς [Νικηφόρου] Γρηγορᾶ φιλοσόφου συνεσκιασμένη, καὶ ἐπίκρυπτος, καὶ ὑφαλος Ὀμολογία, ἦρ ἀπέστειλε τῇ ἀγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἑκκλησίᾳ, ἐπὶ ζῶντος, ὥστε συγχωρηθῆναι τοῦ ἀφορισμοῦ. Η δὲ τὸν ἐν ταύτῃ τοῦ ἐξερευνήσασα καὶ ιδοῦσα ὡς τῆς πρώτης αὖθις αἱρέσεως ἔχεται, τούτῳ δλως οὐ συνεχώρησε. δ') Τοῦ πανιερωτάτου Θεοσαλονίκης κυροῦ Νεῖλον τοῦ Καβάσιλα, ὡς ἐκ προσώπου τῆς ιερᾶς Συνόδου, πρὸς τὸν φιλόσοφον Γρηγορᾶν Ἀρτίγραμμα. ε') Νεῖλον ἀμαρτωλοῦ [τοῦ Καβάσιλα;] "Ἐκθεσίς περὶ τῶν ὄρθων δογμάτων τῆς πίστεως ἐπιστελλομένη τῷ εὐλαβεστάτῳ ἐν Χριστῷ πατρὶ καὶ ἀδελφῷ σοφωτάτῳ τε καὶ λογιωτάτῳ κυρῷ Μαξίμῳ τῷ ἀπὸ Γραικῶν Ἰταλῷ². σ') Βαρλαὰμ μοναχοῦ καὶ φιλοσόφου Λόγοι ΙΗ', ὃν ὁ πρῶτος οὕτως ἐπιγέγραπται: «Λόγος κατὰ τῶν ἐξ ὡρ καὶ αὐτὸς εἰληκε τὸ γέρος, ἀπὸ τῶν Ἰταλῶν, Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος, συντεθεὶς ὡς ἐχρῆν ἐκείνῳ πρὸ τοῦ πολλαῖς καὶ ἀτόποις αἱρέσεσιν ἐμπεσεῖν, ὡς μὴ ὕφελε, καὶ αὖθις ὑποστρέψαι δίκην κυρὸς πρὸς τὸν ἴδιον ἐμετον, τὴν λατινικὴν φημὶ δόξαν», ζ') Ματθαίου ιερομονάχου [τοῦ Βλαστάρεως] Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος, Τῷ περιποθήτῳ θείῳ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Συρῆν τελείνια³. η') [Τοῦ αὐτοῦ;] Κατὰ Λατίνων, ἔχων τὴν στιχηρὰν ταύτην ἐπιγραφήν:

¹ Ἐκδέδονται ὑπ' Ἀλλατίου τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα ἐν τῷ: Περὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν Συμεώνων διατριβῆς αὐτοῦ [De Symeonum scriptis Diatriba, σελ. 168].

² Ἐν τοῖς μέχρι τοῦ νῦν γνωστοῖς τοῦ Νείλου συγγράμμασιν οὐκ ἐμφέρεται τοῦτο.

³ Βλέπε τὰ περὶ τοῦ βαρβαρωνύμου τούτου ἐν πλάτει ἱστορούμενα παρ' Ἰωάννῃ τῷ Καντακουζηνῷ, ἔνθα γράφεται Συρῆν γε τὸ Λεζιάρο [Βιβλ. Α', νε', Bonn., ἔνθα Ι.Ι.χ. δ Ποντανὸς σημειοῦται τὸ τοῦ ὀνόματος ὄρθον: Sir Guy de Lezignan], καὶ πάλιν Συρῆν Νειλερούζιας, ὃν τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίκου (νόει μας τὸν Πρεσβύτερον) ἀνεψιὸν καλεῖ, Κύπρου ῥηγὸς νιόν, καὶ Φερῶν ἄρχοντα [Βιβλ. Γ', λα'].

Ἐλεγχος ὡδε τῆς πλάνης τῶν Λατίνων,
Θύτου παρ' οἰκτροῦ Ματθαίου μονοτρόπου.

θ) Τοῦ ἐλαχίστου ἐν ιερομονάχοις Ματθαίου Πρὸς Ἰουδαίους Λόγοι Ε', τὴν ἔξης στιχηρὰν φέροντες ἐπιγραφήν :

Ματθαῖος εἴργει τῶν Ἰουδαίων θράσος,
Ὄπερ χαλινοῖς πέντε φυμώσας λόγοις.
Οἵτις δὲ τούτων τὴν ἐπίβριτον πλάνην,
ΙΔάνην ἀτεχνῶς ἔξελέγχει τῷ λόγῳ,
Ἄρδην ἀπάσας συγκαθεῖλεν αἱρέσεις.
Μήτηρ γάρ αὐτῶν ἡ θεοκτόνος ἔρις.

ι') Γαβρίου "Εὐληρος Τετράστιχα εἰς τὸν Μύθον τοῦ Αἰσωπον (τὰ πάντα εἰσὶ τετράστιχα ΜΑ').
ια') Τοῦ πανσόφου κυροῦ Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ Διδασκαλία παντοδαπής καὶ πάκτη ἀραγκαιοτάτη, ἐν ἑκατὸν ἐννεακοντα πρὸς τοὺς τέσσαροι κεφαλαίοις διαιρουμένη.
ιβ') [Τοῦ αὐτοῦ;] Σύνοψις σαρῆς καὶ σύντομος διάγρωσις τῆς πίστεως ἡμῶν τῆς ἐν τῇ ἀγίᾳ Τριάδι.
ιγ') Ἐπιφαρίου πατριάρχου Κωνσταντινούπολεως Περὶ τοῦ πῶς καὶ τίνι τρόπῳ ἔξεβλήθησαν οἱ Λατῖοι τῷ πρωτεῖν καὶ τῷ διπτύχῳ αὐτῷ², ἣν καὶ ἔκδιδομεν κατόπιν τῶν Γαβρίου Τετραστίχων.

1 Τις μὲν δὲ Γαβρίας ἡ Βαβρίας, δὲ καὶ Βάνδριος ἡ Γάνδριος, ἐπιθεὶς τὸ τῷ σοφῷ Κορχῆη εἰρημένον [Μύθ. Αἰσωπ. Συναγ. σελ. 1η' καὶ κε']. Τῶν δὲ οὖν Τετραστίχων τούτων ἀληθῆς πατήρ, ἡ φησιν, ἐστὶν δὲ κατὰ τὴν Θ' ἀκμάσις ἐκκατονταετηρίδα Διάκονος καὶ Μαγίστρων Ἰγνάτιος, ὁ ψευδῶς Γαβρίας ὀνομασθείς· οὐ ΝΓ' τετράστιχος Μύθος φέρονται ἐν τῇ σημειωθείσῃ ἔκδοσει τοῦ Κοραῆη. Τούτους τοίνυν ἀντιπαραβαλόντες πρὸς τὸ ἡμέτερον χειρόγραφον, εὑρομένον δὲ μὲν ἀνεκδότους ἔκει, ισταρίθμους δὲ διχρέοντας τῶν ἔκδεδουμένων, οὓς πάντας ἔκδιδομεν παρὰ πόδας. Εἰσὶ δὲ οἱ ἀνέκδοτοι δὲ Α', Γ', Δ', Ε', Ζ' καὶ Η'.

2 Ψευδεπίγραφός ἐστιν ἡ "Ἐκθεσίς αὐτη" Ἐπιφάνιον γάρ ἐν τοῖς πατριάρχαις τῆς Κωνσταντίνου οὐκ εἶδομεν ἄλλον, δὲ μή ἔνα καὶ μόνον, τὸν ἐπὶ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ πατριαρχήσαντα (τῷ 528 ἔτει). Ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ "Ἐκθεσίαι πολλῷ νεώτερα πρόσωπά τε καὶ πράγματα ἀπαντῶσι" πλὴν εἰ μή τις ἔκεινο εἴποι, δὲ τὸ παλαιογραφικῷ ἔθει συνεπτυγμένον Πρεσβυτέρου ἔξελαβεν δὲ ἀντιγραφεῖς ὡς Πατριάρχου. Καὶ ἄλλος γάρ Ἐπιφάνιος πρεσβύτερος ὑπῆρξε, περὶ ἀρχομένην τὴν ΙΑ' ἀκμάσας ἐκκατονταετηρίδα, οὐ τὴν: Περὶ τοῦ βίου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν τῆς ζωῆς αὐτῆς χρόνων, σὺν τῇ Διηγήσει αὐτοῦ περὶ τῆς Συρίας, καὶ τῆς ἀγίας πόλεως κτλ. καὶ τὴν: Περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν περάξεων καὶ τέλους τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Ἀιδρέου τοῦ πρωτοκλήτου συγγραφὴν ἔξεδωκεν δὲ Migne ἐν τῇ "Εὐληρικῇ Πατρολογίᾳ" [τόμ. PK', σελ. 185 ἐφ.]. Κατὰ λόγον οὖν πάνυ πιθανόν, τῷ "Ἐπιφανίῳ τούτῳ ἀποδοτέα καὶ ἡ παροῦσα "Ἐκθεσίς. Πέρθες γάρ τῷ τέλει ἀναγνώσκονται ταῦτα: «Ἄρη δὲ γεώσκειτο δὲ, μετὰ Χριστοφόρου τὸν πρῶτον ἐν τῇ ὁμολογίᾳ αὐτοῦ ἐγγράφατα τὸ πατάγιον Πτεῦμα καὶ δι τοῦ Υἱοῦ ἀκπορεύεσθαι, ὀγένοντο πρόεδροι τῆς Ῥώμης καὶ σύμφροντες αὐτοῦ εἰκοσιτέσσαρες μέχρι τῆς σημερον, ἀποσφαλέστες ἀπὸ τῶν ἀγίων καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων κτλ.». Τοιγαροῦν ἐπειδὴ μετὰ τὸν Χριστοφόρου τοῦτον τέταρτος καὶ είκοστὸς πάπας (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ παπικοῦ θρόνου Λέοντος Η', Βονιφατίου Ζ' καὶ Ἰωάννου ΙΓ', οὓς οἱ Λατῖοι ἀντιπάτας καλοῦσιν) τίστεται Ἰωάννης ΙΖ' (τῷ 1003), συνάγεται ἄρα δὲ ἐγράφη περὶ ἀρχομένην τὴν ΙΑ' ἐκκατονταετηρίδα. Ἐὰν δὲ ἔξελωμεν τῆς διαδοχῆς τοὺς στημειωθέντας τρεῖς ἀντιπάπας, δέξιον διαφορὰν ἔχομεν. Σίργιος γάρ δὲ Δ' τῷ 1009 παπεύσας, ἐστὶν ΚΔ' ἦν διαδοχὴν μετὰ Χριστοφόρου. "Ἄλλος δικαῖος ποτ'" ἀν δὲ, ἐπειδὴ ἡ "Ἐκθεσίς" ἐστιν ἀρχαία καὶ λόγου ἀξία μαρτυρία ἐν τῇ Ιστορίᾳ τῆς περὶ τῆς ἀκπορεύεσθαις τοῦ ἀγίου Πνεύματος δικτυοῦ, τούτου χάριν οὐκ ἀλυσιτελῆ ἔκριναμεν τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς ἀνωτέρω.

Γαβρίου "Ελληνος Τετράστιχα εἰς τοὺς Μέθους τοῦ Αἰσώπου.

Α'.

Γεωργὸς ἡπτε [γρ. ὥπτα] κοχλίας ἀριστῆσαι·
 Ὡν περ ἡχούντων καὶ πηδώντων, δδ' ἔφη,
 "Αθλικ ὅντως καὶ μωρὸς ὄμεῖς ζῶα,
 "Οτι τῶν σίκων καιρομένων, ὄργεῖσθε.

Πρὸς τοὺς ζημιούμενους καὶ παῖδους.

Β' ¹.

"Ελαφος ὡς ἐβλεψεν εἰς ὅδωρ κέρας,
 Λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρας·
 Λέων δ' ἐπεὶ διώκει, τούτους ἡγάπα,
 Κέρας καθιυθρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Πρὸς τοὺς φέγοντας τὰ δέξια ἐπαίνου καὶ ἐπαίνοῦντας τὰ ψόγου δέξια.

Γ'.

Εἰλκον σαγήνην ἐκ βόθους ἀνδρες πάλαι,
 Ἡς περ ἔχαιρον κοπιῶντες τῷ βάρει.
 Λιθῳ δὲ μεστῆς οὖσης, ἵσσον δ' ίχθύων,
 Τῇ ἡδονῇ σύμμικτον εἶχον τὴν λύπην.

Πρὸς τοὺς συναντήσαντας εὐτυχία τινὶ καὶ δυστυχίᾳ.

Δ'.

Ζῆλος ἦν ἀλέκτορος περὶ ὄρνιθων.
 Ο νενικηκὼς κέκραγεν ἐπὶ τοίχου.
 Αἴφνης δ' ἀετὸς τὸν αὐτὸν ἀφκρπάσας,
 Ο δαρεὶς ἐπέβαινε θηλεῖσις μόνος.

Πρὸς τὸ μὴ καυχᾶσθαι ἐπὶ νίκῃ.

Ε'.

"Ιον δύο βάτραχοι πρὸς βαθὺν λάκκον,
 Τῆς λίμνης αὔτῶν τοῦ θέρους ξηρανθείσης·
 Ὡν δὲ μὲν ἐβούλευε πηδᾶν ἐξαίρυνται,
 Ο δὲ ἔλεγεν οὐ, μὴ ξηρανθῇ καὶ τοῦτο [γρ. ισ. οὐτος].

Πρὸς τὸ μὴ ἀπερισκέπτως, ἀλλὰ μετὰ βουλῆς ποιεῖν τὰ πράγματα.

¹ Πρβλ. Κοραῆ ἔκδ. σελ. 413.

Γ' 1.

Θέλων ὅφει τις ἀντ' ὄλεθρου παιδίου
Πλήπτειν, πέτραν ἔσχιζε καὶ φιλεῖν θέλειν.
"Οφις δέ φησι, Πῶς γένοιντο συμβάσεις,
Ἐώς σὺ τύμπον, καὶ πέτραν ἐγὼ βλέπω;

"Οτις αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλοκτοι.

Ζ'.

Εὐλα τις κόψας γέρων ἐξ ὅρους ἦγε,
Καὶ ταῦτ' ἀποθέμενος τὸν μόρον ἤτει.
"Οδ" εύθὺς ἐνστὰς ἔφησε, Τί καλεῖς με;
Ο γέρων εἶπεν, "Ινας τὸν φόρτον ἀρης.

"Οπις καὶ πᾶς ἀνθρωπος, εἰ καὶ δυστυχεῖ, φιλοζωεῖ.

Η'.

Ἐπρᾶς χλόην γῆς ἐπιθυμῶν καρκίνος,
Ἄλωπης λιμώττουσα τοῦτον λαμβάνει.
Καὶ μέλλων θνήσκειν, μεταμελῶν ἐθρήνει,
Πῶς τῆς θαλάσσης ἐξῆλθε μετοικήσας.

Πρὸς τοὺς ξενιτεύοντας καὶ πτωχεύοντας.

Θ' 2.

"Ονος λεοντὴν ἐνδυσάμενος πάλαι,
Πλέντας θεριστὰς ἐξέπληττε τῷ φόβῳ.
Λαείλαψ δὲ ταύτην ἀπορρίψας ἐκ τούτου,
Ροπάλοις αὐτὸς ἀπεκτάνθη κακίστως.

Πρὸς τοὺς ἐνδυομένους ἐξουσίαν καὶ κακῶς πράττοντας.

Ι' 3.

"Ορνιν νοσοῦσαν εὔρῶν αἴλουρος πάλαι,
Ταύτην ἡρώτα, Πῶς ἔχεις; Ἡ δὲ ἔφη,
Εἰ σὺ ἀπέλθεις, ἐγὼ καλῶς διάξω.
Ορῶσα δέ σε πυρπολοῦμαι τὰς ἐνδον.

"Οτις οὐδὲ θεωρεῖν θέλει τις τὸν ἔχθρὸν αὐτοῦ.

¹ Πρᾶλ. Κοραῆ ἔκδ. σελ. 83.

² Αὐτόθ. σελ. 170.

³ Αὐτόθ. σελ. 92.

ΙΑ' 4.

Οὐ πρόσθεν σύ μου φησί λύκος πρὸς ἔρνα
"Υδωρ τάραττες ; "Αρτὶ γαστρὸς ἐξέφυν,
Καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ; ἀγνοῶ πότε,
Βρῶμά μοι γένη, καὶ βούλη, καὶ μὴ βούλη.

Πρὸς τοὺς πλαττομένους αἰτιάμαχα ἀδικα.

ΙΒ' 2.

"Όντος χρύους τέττιγι μύρης ἐπήται.
Ο δέ, Τοῦ θέρους, ἔφησε, τί ἐποίεις ;
Ο δ' ἀντέφησε, Τότε λιγέως ἥδον.
Χειμῶνος ὄρχοῦ, φησί, μὴ τροφῆς ἔρα.

Πρὸς τοὺς ἐν κεστῇ μὴ κοπιῶντας, καὶ ἐν τῷ γήραι λιμώττοντας.

*Επιφανέου πατριάρχου Ιωνασταντινουπόλεως περὶ τοῦ πῶς καὶ τίνες τρόπῳ
ἐξεβλήθησαν οἱ Απτένοις τῶν πρωτείων καὶ τῶν διεπτύχων αὐτῶν.

"Ην δὲ τῇ ἑβδόμῃ Συνόδῳ Ἀδριανὸς πάπας Ῥώμης, καὶ μετ' ἐκεῖτον Λέων, Βενέδικτος, Παῦλος, Στέφανος, Νικόλαος δὲ ἐπὶ τοῦ Φωτίου, Ἀδριανός, Ἰωάννης, Μαρτυρος, Ἀδριανός, Στέφανος. Οὗτοι πάρτες ἦσαν διολογοῦντες τὴν διολογίαν τοῦ ἀγίου Συμβόλου, καθὼς παρεδόθη ὑπὸ τῆς πρώτης ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τῷ μετ' αὐτῇ ἐξ οἰκουμενικῶν ἀγίων Συνόδων, ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ μόνου κηρύττοντες καὶ διατρανοῦντες ἐκπορεύεσθαι τὸ πανάγιον Πνεῦμα, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀγίαι Ἐκκλησίαι κατέχουσι μέχρι τῆς σήμερον, ἡ τῆς Κωνσταντινούπολεως, ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἡ τῆς Ἀρτιοχείας, καὶ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων.

Μετὰ δὲ παρέλενσιν τῆς ἑβδόμης Συνόδου, δεύτερος χρηματίσας πάπας δὲ Λέων, καὶ τῷ ἐν Κωνσταντινούπολει εἰκονομαχούντων, μετεκαλέσατο πρὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἑρδοτέρας Φραγγίας Κάροντόρ τιτα, ὃν ἔστεψεν εἰς βασιλέα. Ἀπὸ δὲ τοῦ τόπου ἐκεῖτον τῆς Φραγγίας συνακολονθήσατες ἦσαν τῷ Καροντόρ καὶ αἰρεσιῶται τιτεῖς, τοῦ Ἀρελον μαθηταὶ καὶ τοῦ Ἀπολλυμαρίου, καὶ ἐπεισελθόντες εἰς τὴν Ῥώμην ἡρέαρτο διαστρέφειν τὸν τοῦ Κυρίου λαόν, οὐκ ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνορ ἐκπορεύεσθαι τὸ πανάγιον Πνεῦμα λέγοντες, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄξυμα θύεσθαι παραδιδόντες, καὶ ἄλλα τινὰ ἀροκεια τῇ ἐκκλησιαστικῇ παραδόσει.

Θεασάμενος οὖν δὲ πάπας Λέων βοσκομένους τὸν τοιούτον τὸν ὄρθοδοξὸν τοῦ Κυρίου λαόν, ὡς ἀμοιροῦντα τότε λογίων ἀγρόων, τῷ ἐν Κωνσταντινούπολει, ὡς εἰπομένη, εἰκονομαχούντων, ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις πατριαρχοῦντα Θωμᾶν ἵνα πέμψῃ πρὸς αὐτὸν ἐλλογίμους ἀγρότας εἰς τὸ ἀποτρέψασθαι τὸν τοιούτον λημεῶντας

¹ Πρᾶλ. Κοραῆ ἔκδ. σελ. 151.

² Αὔτοῦ. σελ. 96.

καὶ τὴν αὐτῶν ἀίρεσιν ἐκ τῆς τῶν Ρωμαίων πόλεως. Τοῦ οὖρος Μιχαὴλ τοῦ Συγκέλλον εἰς τοῦτο ἀποσταλέντος παρὰ τοῦ πατριάρχον Θωμᾶ, συνεπομέρων τῷ Συγκέλλῳ Μιχαὴλ τῷ μαθητῷ αὐτοῦ Θεοδώρου καὶ Θεοφάροντος τῷ Γραπτῷ, καὶ διαβάτων κατὰ τὴν Κωνσταντιούπολιν, ώς τὸ ὄρθοδοξοῦ στηρίξαι, καὶ τὸ παρεκκλήσιον εἰς τὴν εἰκονομάχιαν, κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτοῖς, εἰς τὴν προτέραν ἀρακαλέσασθαι εὐγένειαν, χρατηθέντων ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων, διὰ Σύγκελλος Μιχαὴλ ἐν τῇ Κωνσταντιούπολει ἀπεβίω. ὁ δὲ Θεοφάροντος καὶ Θεόδωρος τυφθέντες καὶ γραφέντες τὰς δύνεις ἔξωσθησαν.

Οἱ οὖροι ἀπὸ τῆς Φραγγίας αἱρεσιῶται μᾶλλον ἐλυμαντορτοῦ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ· καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ πάπας Λέωντος τὰς ἐν τῷ σκευοφυλακεῖῳ οὖσας ἀσπίδας, ἐγκεκολαμμένορος ἐν ἑαυταῖς ἔχοντας τὸ ἅγιον Σύμβολον, ἀρεστήλωσεν ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Εκκλησίᾳ ἀποτροπήκτῳ τῷ τοιούτῳ Λέοντα Βενέδικτος πάπας, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν τοιούτων αἱρεσιωτῶν λυμαντόμενορος δρῶν τὸν τοῦ Θεοῦ λαόν, διὰ γραμμάτων λατινικῶν ἐλληνιστὶ παραδέδωκε τὸ ἅγιον Σύμβολον τῆς ὄρθοδοξίου πίστεως ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς τέσσαρας πατριάρχας γράφας ἔξαπέστειλε μὴ παραδέχεσθαι παρ' αὐτῶν τοὺς μετὰ ταῦτα γινομένους προέδρους τῆς Ρώμης, εἰ μὴ πρότερον δέξαιτο τὴν διολογίαν τοῦ ἀγίου Συμβόλου, καθὼς αἱ ἀγίαι οἰκονομεικαὶ Σύνοδοι παραδεδώκασι, καὶ ἀπαρασάλεντον εἶναι κατησφαλλούσατο ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ μόρου ἐκπορεύεσθαι τὸ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ μὴ καὶ ἐκ τοῦ Χριστοῦ, καθὼς παρέσπειραν τότε οἱ τοιοῦτοι λυμεῶτες. Μέχρι δὲ Αδριανοῦ καὶ Στεφάρου τῶν προέδρων Ρώμης, ωμοφρόνουν τοῖς λοιποῖς πατριάρχαις.

Φόρμοσος δέ τις μετ' αὐτοὺς πάπας γενόμενος, καὶ τῆς μαθητείας ἐκείνων προμετασχών τῷ τοιούτῳ λυμεώτῳ, ώς πολλάκις εἴπομεν, ἀπέστειλε μὲν καὶ αὐτὸς τὴν διολογίαν τοῦ ἀγίου Συμβόλου, ώς καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ μόρου ἐκπορεύεσθαι γράφων τὸ πανάγιον Πνεῦμα πρὸς τοὺς τέσσαρας πατριάρχας, ὑπούλως δὲ ἐδίδασκεν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ αὐτοῦ τὴν λύμασιν τῷ τοιούτῳ αἱρεσιωτῷ. Ἐξῆς δὲ ἥρξαν κεκρυμένως τῆς τοιαύτης αἱρέσεως καὶ οἱ μετ' αὐτὸν οὗτοι: Βονιφάτιος, Στέφαρος, Ρωμανός, Θεόδωρος, Ιωάννης, Βενέδικτος, καὶ Λέων, διάδοχοι τῆς τοῦ Φορμόσου ταύτης ξέρης διδαχῆς. Μετὰ δὲ τούτους Χριστοφόρος τις, γενόμενος πάπας καὶ παρὰ Σεργίου τοῦ τότε πατριαρχεύοντος Κωνσταντιούπολεως ἐλεγχθεὶς ως κακῶς φρονῶν, διὰ τὸ ἐγγράψαι αὐτὸν καθαρῶς καὶ ἐκ τοῦ Χριστοῦ τὸ ἅγιον ἐκπορεύεσθαι Πνεῦμα, τῷ διπτύχῳ ἐκβάλλεται παρ' αὐτοῦ καὶ τῷτο ἀλλων πατριαρχῶν. Ἐπειτα καὶ οἱ μετὰ τὸν τοιούτον Χριστοφόρον γεγονότες πρόεδροι τῆς Ρώμης, τῇ τούτου ἀβλεψίᾳ στοιχησατες οὐκ οὐθέλησαν μέχρι καὶ τῆς σήμερον ἀρακαλέσασθαι εἰς ἑαυτοὺς τὴν προτέραν εὐγένειαν τῆς ἀμιλητού καὶ ὄρθοδοξίου πίστεως, ἥν παρέδωκαν τῇ τοῦ Θεοῦ ἀγίᾳ Εκκλησίᾳ, ἥν οὐ τῷ εὐσεβεῖ καὶ χριστωρύμῳ λαῷ, αἱ ἀγίαι ἐπτὰ καὶ οἰκονομεικαὶ Σύνοδοι, τοὺς βουληθησομένους ἄλλο τι παρὰ τὰ παρ' αὐτῶν παραδοθέντα εἰπεῖν, τῷ ἀναβεβαῖντι παραδοῦσαι.

Χρή δὲ γινώσκειν, διτι μετὰ Χριστοφόρον τὸν πρῶτον ἐν τῇ διολογίᾳ αὐτοῦ ἐγγράψατα τὸ πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἐκ τοῦ Χριστοῦ ἐκπορεύεσθαι, ἐγέροντο πρόεδροι τῆς Ρώμης καὶ σύμφρονες αὐτοῦ εἰκοσιτέσσαρες, μέχρι τῆς σήμερον ἀποσφαλέκτες ἀπὸ τῷ ἀγίων καὶ οἰκονομεικῶν Συνόδων. Μετὰ δὲ Σέργιου τὸν δηλωθέντα πατριάρχην Κωνσταντιούπολεως καὶ ἀπὸ τῷ διπτύχῳ ἐκβαλόντα Χριστοφόρον τὸν πάπα τῆς Ρώμης, διὰ τὸ καὶ ἐκ τοῦ Χριστοῦ ἐκπορεύεσθαι τὸ πανάγιον Πνεῦμα λέγειν αὐτὸν ἐν τῷ

πρὸς αὐτὸν διολογίᾳ τοῦ ἀγίου Συμβόλου, γέροντε πατριάρχῃς Κωνσταντινούπολεως Μιχαὴλ ὁ Κηρονιάριος, δις καὶ ἀγεθεμάτισε τοὺς Λατίνους ἀραγαρδὸν ὡς αἰρετικούς.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Φ.

ΥΚΘ'.

ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Τεῦχος ἐν φύλλῳ γεγραμμένον τῷ ἀφογῷ ἔτει, συγκείμενον δὲ ἐκ φύλλων 217. Περιέχονται ἐν αὐτῷ ταῦτα: α') *Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινούπολεως Λόγου ΝΖ'* εἰς τὰ κατὰ κυριακὴν ἀραγινωσκόμενα ἄγια Εὐαγγέλια¹. β') *Τοῦ δούλου Πατρὸς ἡμῶν Ιωάννου μητροπολίτου Ρουσίας πρὸς Κλήμεντα πάπα Ρώμης Ἐπιστολὴν*², *Ἐπιστολὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ Γρηγοριακοῦ έτους (ἀχρονολογητοῦ)*³.

ΥΛ'.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Τεῦχος ἐν φύλλῳ περὶ τὴν ΙΓ' γεγραμμένον ἐκατονταετηρίδα, ἐκ φύλλων δὲ συγκείμενον 261. Περιέχει καὶ τοῦτο τοὺς αὐτοὺς Λόγους Φιλοθέου πατριάρχον Κωνσταντινούπολεως.

ΥΛΑ'.

ΦΩΤΙΟΥ

Τεῦχος ἐν φύλλῳ κατὰ τὴν ΙΗ' ἀρχομένην ἐκατονταετηρίδα γεγραμμένον, συγκείμενον δὲ ἐκ φύλλων 310. Ἐπιγέγραπται: «Φωτίου πατριάρχον Κωνσταντινούπολεως τὰ Ἀμφιλόχια, ἢ λόγων ιερῶν καὶ ζητημάτων ιερολογία πρὸς Ἀμφιλόχιον τὸν δσιώτατον μητροπολίτην Κυζίκου, τῷ καιρῷ τῶν πειρασμῶν, ζητημάτων διαφόρων εἰς ἀριθμὸν τριακοσίων συντειρότων, ἐπίλυσιν αἰτησάμενον»⁴.

ΥΛΒ'.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Καὶ τοῦτο σύγχρονόν ἔστι καὶ ισομέγεθες τῷ προτέρῳ, ἐκ φύλλων 534 συγκείμενον. Περιέχει τοῦ αὐτοῦ Φωτίου τὰ Ἀμφιλόχια. Ἡν δὲ τὸ τεῦχος κτῆμα Νικολάου Μαυροκορδάτου,

¹ Οἱ Λόγοι οὗτοι εἰσὶν ἀνέκδοτοι, δισον ἡμεῖς γινώσκομεν.

² Πραγματεύεται περὶ τῶν λατινικῶν κακινοτομιῶν, ἥτοι περὶ ἀξύμων κλπ. Καὶ ἔστιν ἡ αὐτὴ τῇ καὶ ἐν τῷ ΤΟΓ' τεύχει περιεχομένη. Ἀντίγραφον δὲ αὐτῆς αἰτήσαντι τῷ ἀειμνήστῳ Σοφοκλεῖ Κ. Οίκονόμῳ εἶχομεν ἀποστείλαντες αὐτῷ, ἥν καὶ ἐν ίδιῳ ἔξεδωκε τεύχοι.

³ Ἐστιν πιθανῶς ἡ ἐπὶ Ιερεμίου τοῦ Β' καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου τῷ ἀφπγῷ ἔτει ἐκδοθεῖσα, ἥν Δοσιθεὸς ὁ ἀσιδίμος ἐδημοσίευσεν ἐν Τόμῳ Ἀγάπης σελ. 540.

⁴ Τὴν πρώτην αὐτῶν ἐκδοσιν ἔξεπόνησεν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς Κ. δὲ Ἐξ Οίκονόμων Ἀθήνησι τῷ ἀφπγῷ ἔτει μετὰ χιλιῶν προλεγομένων σοφῶν τε καὶ τοῖς ποικίλοις ἀνθεσι τῆς εὑρυτάτης τοῦ ἀνδρὸς πολυμαθείας πεπυκασμένων.

ποῦ ὑστερον Μολδαύιας ἡγεμονεύσαντος, δε τὸν πατρώῶν τοῦ ἐπιφανεστάτου ἔχεινον Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἐξ ἀποβρήτων. Διὸ δὴ καὶ ἴδιᾳ χειρὶ σεσημείωται ἐν τῇ ἀρχῇ ταῦτα: «Κτῆμα ἐμοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου Κωνσταντινουπολίτου, μεταγραφὲν ἴδιαις δαπάναις ἐκ τινος ἀδιορθώτου βιβλίου, τῇ δὲ πρὸς ἔτερα ἀντίγραφα παραθέσει διορθωθὲν διωροῦ. Εἰ δέ ποτε, θεοῦ τὴν αἰτησιν πληροῦντος καὶ τὴν εὐχὴν εἰς ἔργον προάγοντος, τῷ ἐν ἀγίῳ "Ορει γυλαττομέρῳ παλαιῷ βιβλίῳ ἐπιτύχοι, προεθίσω καὶ τὰ ἔλλειποντα, καὶ δι' ἀκριβοῦς ἔξετάσεως καὶ λιπαρᾶς ἐπιμελείας παταρτίσας τὴνδε τὴν βίβλον, οὐρ θησαυρόν τινα παραπέμψω τοῖς μετέμεμέ. 1707 Ιουρίου 20».

ΠΑΡΑΔΕΙΦΘΕΝΤΩΝ ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΥΛΓ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, ἐκ φύλλων συγκείμενον 101, γεγραμμένον δὲ τῷ σελήνῃ [†1422]. Περιέχει δύο καὶ μόνας τραγῳδίας, ἥτοι τὴν Ἐκάθηρ καὶ τὸν Ὁρέστην.

ΥΛΔ'.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΤΕΛΑΡΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, συγκείμενον ἐκ φύλλων 125, γεγραμμένον δὲ κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα. Ἐπιγέγραπται: «Ψαλτήριον Δαβὶδ τοῦ Προφήτου μεταγλωττισθὲν εἰς κοινὴν γράσιν παρὰ τὸν λογιωτάτον ἐν διδασκάλοις κὺρο Αθαρασίον Πατελάρον τοῦ Κρητός, ἐν Βλαχίᾳ διατρίβοντος κατὰ τὸ ἄχις' ἔτος, ὃστερον δὲ μητροπολίτον γεγονότος, καὶ εἰς τὸν οἰκονομεικὸν χάριτι Χριστοῦ ἀγαθεύηκότος θρόγον»¹.

ΥΛΕ'.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΚΛΟΓΑΙ ΑΣΚΗΤΙΚΑΙ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, συγκείμενον ἐκ φύλλων 120, γεγραμμένον δὲ κατὰ τὸ ζρκέ [†1617]. Περιέχει: α') Ἐκλογὰς ὑποθηκῶν τῆς μοραχικῆς πολιτείας ἐκ τῶν παλαιῶν Πατέρων, ἥτοι Κασσιαροῦ τοῦ Ρωμαίου, Μάρκου, Ἐφραίμ, Χρυσοστόμου, Ἰωάννου τοῦ Καρπαθίου, Διαδόχου Φωτικῆς, Μαξίμου, καὶ Ἡσαίου. β') Τοῦ ἐν ἀγίοις Πα-

¹ Λανθάνουσα πάντως ἐτύγχανεν ἡ μετάφρασις αὗτη τοὺς ὑπὲρ καὶ τοὺς κατὰ τῆς τῶν θείων Γοργῶν ἀκριδατεῶς πραγματευταμένους σορούς, ἥτοι Κοραῆν, Οἰχονόμον, Βάμβαν, Ματθίσιον Κυζίκου, Σαμουήλ Μισημέριαν, Φαρμακίδην καὶ εἴ τινα ἄλλαν.

τρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου [;] Περὶ χριστιανικῆς πολιτείας καὶ διαγωγῆς· οὐδὲ ἡ ἀρχή: «Ὄσοι θέλουσιν εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ταῦτα φυλαττέτωσαν, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, ἡσυχίαν, ἀσκησιν. Ἀπὸ πολυλογίας φύλαξαι, διτὶ ἀπὸ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἀμαρτίαν. Εἰ ἔστι σοι λόγος, συνετῶς ἀποκρίθητι τῷ πλησίον· εἰ δὲ μή, ἡ χεὶρ σου ἔστω ἐν τῷ στύματί σου, κτλ.».

ΥΛΠ'.

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ φύλλων 278, γεγραμμένον δὲ περὶ τελευτῶν τὴν ΙΓ' ἑκατονταετηρίδα. Περιέχει: α') Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ πατριάρχον Κωνσταντινούπολεως Λόγους διδασκαλικὸν εἰς τὴν ἀγίαν τεσσαρακοστὴν ΚΗ¹. β') Ἐφραίμ τοῦ Σύρου Λόγον εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου. γ') Τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου πανευημένου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, ἐπιστηθίου, ἥγαπημένου, παρθένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Λόγον εἰς τὴν Μετάστασιν τῆς ὑπεραγίας ἐνδόξου δεσποτῆς ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας². δ') Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας τοῦ Θανατουργοῦ Λόγον εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΠΙΒΕΝΟΜΕΝΗΣ ΕΠΙΧΑΙΡΗΣΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

¹ Τίνι: Γερμανῷ ἄρά γε οἱ Λόγοι οὗτοι πεκόνηνται; Τρεῖς γὰρ ὑπῆρχαν ὅμωνυμοι: ἐν τοῖς πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων πατριάρχαις Α', ὁ θεοπέτιος Ὀμολογητὴς (τῷ 714), ἀνὴρ ἔργοις τε καὶ λόγοις διαλάμψας Β', ὁ Πελοποννήσιος (τῷ 1226), «ἀρὴρ συνετὸς καὶ ἀρετῆς καὶ λόγῳ τὸν βίον κοσμήσας», κατὰ Γρηγορίαν [Ἰστορ. Γ', β'], κατὰ δὲ Παχυμέρην: «φιλόδικος καὶ φιλολόγος εἰς ἀκροτ. καὶ πάλιν: «ὑθεν λόγιος μὲν οὐκ ἦρ, λόγιοις δὲ μεγ' αἰδοῖς καὶ τοῦ πρέποντος προσεφέρετο, καὶ λόγου ἀκούων ἥγάπα, καὶ φίλος ἦρ ἐς τὰ μάλιστα τῶν τοιούτων» [Ἰστορ. Δ', ιβ' καὶ ιδ']. Τούτου διάφορα μνημονεύονται συγγράμματα. Προσονομάζεται δὲ καὶ Νέος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθείσῃ ἀσματικῇ Ἀκολουθίᾳ εἰς τοὺς ἀγίους Πατέρας τῆς Ζ' Οἰκουμεν. Συνόδου [ἴδε Μηραῖον Ὁκτωβρίου, χυριακῇ μετὰ τὴν τα'] καὶ Γ', δὲ πιλεγόμενος Μαχλούτζης (τῷ 1268), ὃν οὐχ εὔρομέν που ἐν λογίαις ἐναρίθμιον. Ἡμῖν μέν τοι γε δοκεῖ Γερμανὸν τὸν Β' εἶναι τὸν συγγραφέα τῶν Λόγων αὐτῶν, διὰ τὸ πολλαχοῦ ταπεινὸν καὶ χαμαίζηλον τῆς φράσεως. Ο γὰρ Α' ἐκεῖνος μαρτυρεῖται πρὸς τοῦ κριτικωτάτου Φωτίου: «ακαθαρός τε καὶ διειδῆς, καὶ τὰς ἐρ ὄντας τροπὰς [ἄλ. στροφὰς] εὐστόχως ὑποβαλλόμενος» καὶ τὴν μὲν φράσιν ἡδύτων, οὐχ ἡφελκόμενος δὲ πρὸς γυναῖκες τροφές [Μυριόθ. κῶδ. σλγ']. Κείσθωσαν δ' ὅμως ὀλίγα ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ Α' Λόγου, τοῦ εἰς τὴν β' τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῆς ἀγίας Μ': «Ἐφθασε καιρός, η τῶν πτευματικῶν ἀγώνων ἀρχῆς κατὰ τῶν δαιμόνων νίκην η πάντας ἐγκράτειαν η πανέορτος ἐορτὴ καὶ παγκόσμιος χαρά, κατὰ τὴν τοῦ Προφήτου Ησαΐου φωτὴν τὴν λέγουσαν: «Σαλπίσωμεν, φησίν, ὃν νεομηρία σάλπιγγι, ὃν εὐσήμω ημέρα ἐορτῆς ημῶν. Νηστεία παρήχθη η χαρὰ τῶν Ἀγγέλων. Νηστεία παρήχθη η τροφὸς τῶν Αρχαγγέλων. Νηστεία παρήχθη η τῶν μαρτύρων εὐφροσύνη καὶ ἡδονή. Νηστεία ἡλθε τῶν ὀσίων τὸ καύχημα τὸ τίμεον δῶρον η ἀρχὴ τῆς σωτηρίας τῆς εὐσεβείας τὸ κεφάλαιον τῶν παθῶν η τέχνωσις τῆς ἀμαρτίας η ἀγαίρεσις τοῦ διαβόλου η ἐπιτίμησις, καὶ τῆς Ἐκκλησίας η εὐπρέπεια τῶν ἀγροῦ η φρόνησις τῶν γυραικῶν η σωφροσύνη τῶν πτωχῶν η παραμυθία. Άλλ', ὁ ξυνωρὶς ἀγία τῆς Ἐκκλησίας, μὴ χαντωθῶμεν, μηδὲ φαθυμήσωμεν ἀκούοντες τησσείαν, ἄλλ' ἐδρᾶτοι γενώμεθα τῇ γυνῇ καὶ τῷ σώματι, ἵτι η σωματικὴ τράπεζα εὐφραίρετ μὲν πρόσκαιρα, κολάζει δὲ αἰώνια η δὲ πτευματικὴ τράπεζα τῆς θείας διδασκαλίας τῶν θεῶν λογίων, διστοιχία κόροι λάβη τις, τοσοῦτον ἐπιθυμεῖ ἀκόρεστος γὰρ ητο η εὐφροσύνη τῶν ἐγκατεῖται τοῦ Αριστοῦ. Διὰ τοῦτο οὖτε σπουδάστοι γενώμεθα εἰς τὰ κέρδη τῆς θείας διδασκαλίας τῆς τησσείας, κτλ.». Σὺ δέ μοι σκόπει τὸ τοῦ λόγου προσίμιον, διπέρ μετείληπται ἀπὸ τοῦ Τριψίδιου [Δοξαστ. τῶν Αἰγ. Κυριακ. τῆς Τυροφάγ.], οὐδὲ ποιηταὶ ἀναγράφονται εἰς περὶ φθίνουσαν τὴν Η' ἑκατονταετηρίδα ἀκμάσαντες ἀδελφοὶ Θεόδωρος καὶ Ἰωσήφ οἱ Στουδίται.

² Ο φευδεπίγραφος οὗτος Λόγος ἀρχεται εῦτω: «Τῇ θαυμαστῇ καὶ ὑπερερδόξῳ καὶ ὅγτως μεγάλῃ τοῦ καθημον πατρὸς δεσποτῆς, τῇ ἀειπαρθένῳ μητρὶ τοῦ σωτῆρος ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθῶς θεοτόκῳ ὑπὸ πάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν ἀξιοχρέοις ὑμοῖς τιμὴ καὶ δόξα διὰ πατρὸς ἐποφεύλεται. Εὔρηται δὲ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Οὐκτικοῦ χειρογράφοις: «Ιωάννου τοῦ Θεολόγου Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν», καὶ ἔστι πιθανῶς οὐκτὸς τῷ παρόντι [Βλ. Ed. De Muralt *Essai de Chronograph. Byzantine. Préf. σελ. xvii'*].

ΥΛΖ'.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΨΑΛΤΗΡΑ

Τεῦχος ἐν φύλλῳ, γεγραμμένον περὶ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα. Σύγκειται ἐκ φύλλων 681 καὶ περιέχει Ἐρμηνείαν εἰς τὸν Ψαλτήρα. Συντέθειται δὲ αὕτη ἐκ τῶν τοῦ Μ. Βασιλείου, Χρυσοστόμου καὶ Εὐθυμίου Ζιγανῆνος Ἐρμηνειῶν ὑπό τινος Ἰωάννου ιερέως τούπικλην. Ναθαναήλ, ἀξιώσει Θεοδούλου τινός, ως ἐν τῷ Προλόγῳ ἀναφέρεται, ἐξ οὗ παρατιθέμεθα τὰ διλγά ταῦτα: «Λιτεῖσθω τοίνυν ὁ φιλοτιαθής τε φιλόβιβλος δὲ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐράσμιος πατὴρ κυρίς Θεόδον.λος, οὗ πόθῳ κατασκευῇ τε καὶ δαπάνῃ, ως δρᾶται νῦν, τὸ παρὸν βιβλίον κατεσκευασμένον διατελεῖ, χειρὶ τ' ἐμοῦ τοῦ προειδηρότος ἀμαθοῦς καὶ ἀμαρτωλοῦ Ἰωάννου. κτλ.». Έκ μὲν οὖν τοῦ Βασιλείου ἐλήφθη ἡ ἐρμηνεία Θ' Ψαλμῶν, ΠΑ' δὲ ἐκ τοῦ Ζιγανῆνος, ἐκ δὲ τοῦ Χρυσοστόμου Ξ'. Προτέτακται δὲ τοῦ τεῦχους καὶ εἰκὼν παριστῶσα τὸν μὲν Προφῆταν ακτανάκτα ἐν μέσῳ, ἐκατέρωθεν ἔχοντα τοὺς ἐρμηνευτὰς Χρυσόστομον καὶ Βασιλείου, ἀγωθεν δὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εὐλογοῦντα αὐτούς.

ΥΛΗ'.

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΑ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, φύλλα περιέχον 177, γεγραμμένον δὲ κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα. Ἐπιγέγραπται: «Μετεωρολογικόν, ἥγουν Διῆγησις χαριεστάτη εἰς τὰ μετέωρα τοῦ Ἀριστοτέλους, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἴμπορετ ἡ καθ' ἔτας μὲν εὔκολλαν τὰ καταλάβῃ ὅτα τὰ σημεῖα ὁποῦ εἰς τὸν ἀέρα γίνονται, ὡςάρν ἀστραπαί, βρονταί, βροχαί, χάλαζαι καὶ ᾄτα ἀξιολογώτατα πράγματα, συντεθὲν εἰς κοινὴν φράσιν παρὰ τοῦ λογιωτάτου ἐν ἱερομοράχοις κυρίου Ἰωαννικίου τοῦ Μερκονρᾶ, ἐκ Κερκύρας»¹. μεß' ἐερηνται καὶ ταῦτα: α') Σημείωσις τῷρ ἀποτελουμένων ἐκ τῆς α' βροντῆς καθ' ἐκαστορ ἔτος, μετὰ τὴν τοῦ κυρὸς ἐπιτολήν τηρούστρου. β') Περὶ Ζωδίων, ἐκ τοῦ Ψελλοῦ καὶ ἐκ τῷρ Ἐπιτομῶν Νικασίου. γ') "Οροι ἀνθρωπίνων εἰδεῶν ἐκ τῷρ Πολέμιωρος Φυσιογνωμονικῶν. δ') Ἀδαμαρτίου Σοφιστοῦ Φυσιογνωμονικὸν ἐν Β' βιβλίοις. ε') Ματθαίου μοραχοῦ Ὑποθέσεις καὶ ζητήματα γαμικά, ἐκ τῆς Ἐπιτομῆς τῷρ ιερῶν καρόνων τοῦ Ἀρμενοπούλου. σ') Τοῦ σοφωτάτου διδασκάλου καὶ μεγάλου φήτορος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας κυρίου Σπαρτωνῆ Διασάρησις τῆς κατὰ τριψιρίαν κληρονομίας ἐντόμιον ὑποθέσεως.

ΥΛΘ'.

ΔΑΝΙΗΛ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, ἐκ φύλλων 110 συγκείμενον, κατὰ δὲ τὴν ΙΗ' τελευτῶσαν ἑκατονταετηρίδα γεγραμμένον. Φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταῦτην: «Σχόλια εἰς τὸ προοίμιον καὶ τὰς ἀγίας πᾶσιν τὴν συγγραφὴν Θουκυδίδου δημητρίας, φιλοποιηθέντα χάριν τῷρ φιλομαθῶν παρὰ Δανιὴλ μοραχοῦ Ηατιίου τοῦ Κεραμέως». Τοῦτο δὲ προσηνέχθη ἔγαγχος εῇ βιβλιοθήκῃ καλλιστον δῶρον παρὰ τῶν ἀδελφῶν Κώνυταντος καὶ Δανιὴλ ἵεροδιακόνου τῶν Κεφαλιάνων, μητρόθεν τῷρ τοῦ ἀσιδίμου ἔκεινου διδασκάλου γένει προσηκόντων.

¹ Έκδιδοται ἐν Ἐνετίᾳ τῷ 1642.

YM'.

ΙΩΣΗΦ ΒΡΥΕΝΝΙΟΥ

Τεῦχος ἐν φύλλῳ, τῷ ,εκθ' ἔτει [†1421] γεγραμμένον χειρὶ Μιχαὴλ ἱερέως Καλοφρενᾶ. ἐκ φύλλων δὲ συγκείμενον 180. Περιέχονται ἐν αὐτῷ τὰ ἔξης: α') Κεφάλαια ἑπτάκις ἑπτά. β') Τοῦ αὐτοῦ Λόγοι Ζ'. γ') Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιστολαὶ ΙΓ'. (Τούτων οὖν τὰ μὲν Κεφάλαια, οἱ τε Λόγοι καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ φέρονται καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἑκδόσει τῶν εὑρεθέντων συγγραμμάτων τοῦ Βρυεννίου [Λειψ. αψῆχ' — αψπδ'], ἷτοι τὰ Κεφάλαια μὲν ἐν τόμ. Γ', σελ. 49—126· οἱ Λόγοι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τόμ. σελ. 1, 14, 18, 21, 25, 36, καὶ τόμ. Α', σελ. 58, διαφέροντες μέντοι τοῦ ἐντύπου ἐν πολλοῖς· ἀλλὰ καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ ἐν τόμ. Γ', σελ. 127—168). Εἷ οὕτως εὔρηνται ἐν τῷ χειρογράφῳ καὶ ταῦτα, ἐν τῇ ἑκδόσει μὴ φερόμενα: δ') Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τοὺς αὐτοὺς [Κρήτας] Παραμυθητικός. ε') Τοῦ αὐτοῦ μετὰ ἀπίστου Διάλεξις. σ') Ἐρώτησις τῷ πατέρι Κρήτης τινῷ ἱερέων περὶ τῆς τοῦ πατέρος παρελεύσεως, καὶ Ἀπόκρισις. Τῶν δὲ αὐτῶν Ἐπιστολῶν ἡ ΙΒ' οὐχ εὔρηται ἐν τῇ ἑκδόσει, ἡ καὶ ἐπιγέγραπται οὕτω: «Τῷ ἐρ ἄρχονσιν εὐτενεῖ, καὶ πρακτικῷ, καὶ φροντιῷ, πρὸς τούτοις ἐγαρέτῳ τε καὶ ἐγτρεχεῖ, καὶ λογίῳ, καὶ ψυχῇ τῷ Συριανῷ. Ἐν τῇ Κρήτῃ». Λείπει μέντοι ἐν τῷ χειρογράφῳ ἡ ΙΕ' τῆς ἑκδόσεως. Τὸ δὲ τέλος τοῦ τεύχους ἐπισφραγίζεται διὰ τοῦ διστίχου τούτου:

*"Εληξαν αύχην δάκτυλοι τρεῖς καὶ γόνυ,
Ουματα, γραφίς, νοῦς, πτυχαί, μέλαν, στήγοι.*

$$YMA' = YMB'$$

ΠΑΥΛΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΥ

Τούτων τὸ μὲν πρότερον, γεγραμμένον ἐν φύλλῳ περὶ τὴν ΙΓ' ἔκατονταετηρίδα, φύλλα δὲ περιέχον 478, φέρει τοιάνδε ἐπιγραφήν: «Συναγωγὴ τῶν θεοφθύγγων φημάτων καὶ διδασκαλιῶν τῶν θεοφόρων Πατέρων, ἀπὸ πάσης Γραφῆς θεοπνεύστου συναθροισθεῖσα, καὶ οἰκείως καὶ προσφόρως ἐκτεθεῖσα εἰς ὡφέλειαν τῶν ἐρτυγχαρόντων, παρὰ Παύλου τοῦ ὁσιωτάτου μοναχοῦ καὶ κτήτορος τῆς μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εὐεργέτιδος». Περιέχει δὲ μόνα τὰ δύο πρώτα βιβλία. Ἡ γοῦν ἔκδοσις [Ἐνετίησι αψτγ] ἐκ τεσσάρων συγκεκρότηται βιβλίων. Θάτερον δὲ γεγραμμένον ἐν τετάρτῳ κατὰ τὴν ΙΗ' ἀρχομένην ἔκατονταετηρίδα, καὶ ἐκ φύλλων 327 συγκείμενον, Ἐκλογὰς μόνον ἐκ τοῦ ὅλου βιβλίου περιλαμβάνει.

YMG'

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

Τεῦχος ἐν σχήματι δύοδου μικροῦ, ἐκ φύλλων συγκείμενον 192, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΓ' τελευτῶσαν ἑκατονταετηρίδα. Περιέχει τὴν 'Ορθόδοξον Διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἡλ. συνετο-
ξατο πρωτοσύγχελλος ἔτι τυγχάνων τοῦ πατριάρχου 'Αλεξανδρέας Σιλβέστρου, τύποις τὸ δεύ-
τερον ἐκδοθεῖσαν ἐν 'Ιασίῳ τῷ αὐτῷ.

ΥΜΔ'.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, ἐκ φύλλων συγκείμενον 161, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα. Περιέχονται ἐν αὐτῷ: α') Τοῦ μακαρίου Αὐγονοστίου Περὶ τῶν δώδεκα βαθμῶν τῆς παραχρήσεως, μεταγλωττισθὲν ἐκ τῆς Λατίνων διαλέκτου εἰς τὴν ἐλληνίδα παρὰ τοῦ σοφωτάτου ἐν μοναχοῖς κυροῦ Μαξίμου τοῦ Πλαρούδη. β') Τοῦ αὐτοῦ Παράλληλα τῶν δέκα νομικῶν παραγγελμάτων καὶ τῶν δέκα αἰγυπτιακῶν πληγῶν, τίνι πληγῇ πλήσσεται ὁ τίταν ἐντολὴν παραβάς. Μετεγλωττισθη ἐκ τῆς Λατίνων φωνῆς εἰς τὴν ἐλληνίδα διάλεκτον παρὰ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου ἐν ιερομοράχοις κυροῦ Προχόρου τοῦ Κυδώνη. γ') [Ἀρωρύμον] Ὅποιματα καὶ Ζητήματα εἰς τὸ Περὶ Ἐρμηνείας τοῦ Ἀριστοτέλους (ἀτελῆ). δ') Ζαβαρέλλον¹ Μαθήματα τῆς Φυσικῆς ἀκροάσεως, οἵσι συντηπταὶ κατὰ παράθεσιν καὶ: Γεωργίου τοῦ Κορεσσίου παρασημειώματα. ε') Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου ἀκρον φιλοσόφου κυροῦ Γεωργίου Κορεσσίου Χίου Σύντομος διδασκαλία Περὶ θεολογικῆς ἀκροάσεως. σ') Ἰωσήφ Βρυννίου Πρὸς διαφόρους λογίων Ἐπιστολαὶ ἐκκαΐδεκα².

ΥΜΕ'.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΒΑΣΙΛΑ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, συγκείμενον ἐκ φύλλων 174, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα. Ἐν αὐτῷ περιέχονται τὰ ἔξι: α') Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου κυροῦ Νικολάου τοῦ Καβάσιλα Ἐξήγησις εἰς τὴν θείαν καὶ ιερὰν Δειτουργίαν. β') Ἀκολουθίαι εἰς τοὺς τῆς μοναχικῆς τάξεως διαγόρους βαθμούς. γ') Τοῦ ἐρ ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Λόγος εἰς τὴν ἀγίαν Γέρραν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. δ') Τοῦ αὐτοῦ Λόγος εἰς τὰ ἄγια Φῶτα. ε') Τοῦ αὐτοῦ Ἐγκάλυμον εἰς τὸν ἄγιον Παῦλον τὸν Ἀπόστολον, καὶ Περὶ κατανύξεως δακρύων³. σ') Τοῦ ἐρ ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάρρου τοῦ Χρυσοστόμου Εἰς τὰ ἐπίλοιπα τοῦ Ν' Ψαλμοῦ.

ΥΜΓ'.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΑΝΑΣΣΗ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ φύλλων 264, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα. Περιέχει: α') Τὴν διὰ στίχων πολιτικῶν Χρονικὴν Σύνοψιν τοῦ ιστορι-

¹ Οὗτος ἦν Ἰταλὸς τὸ γένος ἐκ Πατανίου, Ἰάκωβος τοῦνομα, μύστης τῆς κατ' Ἀριστοτέλη φιλοσοφίας, ἀκμάσας κατὰ μεσοῦσαν τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα.

² Λί αὐταὶ εἰσὶ ταῖς ἐν τῷ ΥΜ' τεύχει.

³ Πρῶτον ἡδη ἀπαντῶμεν καταλεγόμενον ἐν τοῖς τοῦ Θεοπάτου Πατρὸς συγγράμμασι τὸ τοιοῦτον, περὶ οὐ οὐδεὶς λόγος τοῖς τε ἐκδόταις καὶ χριτικοῖς, ὅσον ἡμεῖς ἔτιμεν. Καὶ σχοπεῖτωσαν ἡδαὶ οἱ τὰ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας φιλοκρινοῦντες μήποτ' ἄλλου τινὸς εἴη, εἰς τὸν Θεολόγον ψευδῶς ἐπιγραφόμενον. Ἀρχεται δὲ ἡδεῖς αἱρὴ πάρτεια χριστιανούρ, μάλιστα τὴν ἀμφιλέσσοφον βίον ἐπαγγειλάμενον, ἐν κόπῳ καὶ πληροφορίᾳ πράττειν ὑπερ ἀπράττου, καὶ μηδὲν ἀδήλως τρέχειν διε τοῖς ἀέρα, ἀλλὰ πᾶν εἰ τι πράττει, μετὰ γρώσεως πεπληροφορημένης, καὶ μετὰ γρώσεως ἀγαπητοῦρητον, ἵνα μήπως ἀγροῦν ὑπράττει, καὶ ὃς τῆς ἀθυμίας τῆς κατ' ἀγρούαν, διὰ μέσου τοῦ δρόμου ῥαθυμία τις ἐμπεσοῦσα διακίψῃ τὸ μέσον, καὶ ἐκπόψῃ τὸν δρόμον.

κοῦ τούτου, ἡ συνήπται ἐκ παραλλήλου καὶ συγχρονιστικῶς μέρος ἐκ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Ζωγράφ. β') Ἀδήλου [Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ Βυζαντίου;] Περὶ Αἰρέσεων. γ') Διάλεξις Πύρφον πατριάρχον Κωνσταντιουπόλεως καὶ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ Περὶ ὁρθῶν δογμάτων. δ') Βασιλεὸν ἐπισκόπου Σελευκείας Ἀπόδειξις κατὰ Ἰουδαίων Περὶ τῆς Σωτῆρος παρουσίας.

YMZ'.

ΝΟΜΙΚΟΝ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, ἐκ φύλλων συγκείμενον 344, γεγραμμένον δὲ περὶ τὴν ΙΓ' ἀρχομένην ἔκαποντα επηρίδα. Ταῦτα ἔνεστιν ἐν αὐτῷ: α') Ἐκλογαὶ τῶν νόμων ἐν συντόμῳ γενόμεναι παρὰ Λέοντος καὶ Κωνσταντίου τῶν σοφῶν βασιλέων, ἀπὸ τῶν Ἰριστούτων, τῶν Διγέστων, τοῦ Κώδικος, τῶν Νεαρῶν, τῶν Διατάξεων τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, Ῥούφου καὶ ποιραλλοῦ, καὶ Ῥοδίωρος [γρ. Ῥοδίωρ]. β') Πρᾶξις τοῦ Ῥόδου². γ') Μαρούντη Χαρτοφύλακος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Ἐκθεσις ἀπλούστερα καὶ συντομωτέρα περὶ κεκαλυμένων καὶ ἀκαλύτων γάμων. δ') Πρᾶξις διὰ τὸν ποτὲ χαρτοφύλακα τοῦ Σμύρνης³. ε') Τόμος ὁ ἐκτεθεὶς ἐπὶ τῷ συνοικεσίῳ τοῦ δεσπότου χυροῦ Μιχαὴλ καὶ τῆς βασιλίσσης χυρᾶς Ἀρρης θυγατρὸς τοῦ ἀγίου βασιλέως⁴. σ') Ἡ κατὰ τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου συναθροισθεῖσα παράνομος σύνοδος. ζ') Αποκρίσεις τοῦ πατιερωτάτου μητροπολίτου Ἡρακλείας Νικήτα πρὸς τὰς Ἐρωτήσεις τοῦ ιερωτάτου ἐπισκόπου Κωνσταντίου περὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ἔθων. η') Μιχαὴλ νομοφύλακος τοῦ Χούμιρου γεγονότος μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Περὶ τῶν βαθμῶν τῆς συγγενείας. θ') Κωνσταντίου Ἀρμενοπούλου τοῦ νομοφύλακος καὶ κριτοῦ Θεσσαλονίκης Ἐπιτομὴ τῶν ιερῶν καὶ θελων Karóνων. ι') Τοῦ ἀγιωτάτου πατριάρχον Ἀρτιοχείας χυροῦ Θεοδώρου τοῦ Βαλσαμῶν Ἐπιστολὴ χάριν τῶν διδομένων θυμιαμάτων παρὰ τοῦ πατριάρχον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κατηχήσεως. ια') Τοῦ αὐτοῦ Μελετήσεις χάριν τῆς εἰς τοὺς θείους ραοὺς τῶν μοναστηρίων γιρομένης μετακλήσεως διὰ σημάντρων τριῶν. ιβ') Ἐκθεσις τῶν ὑποκειμένων τῇ βασιλίδῃ Κωνσταντιουπόλει μητροπόλεων, γερομένη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως χυροῦ Ἀγδροίκον τοῦ δευτέρου τῶν Ηλαιολόγων. ιγ') [Ἀρωρύμον] Πίταξ χρονολογικὸς τῶν βασιλέων τῆς Ἰουδαίας, Ἀσσυρίας καὶ Περσίας, Ἀλεξανδρείας, Ῥώμης καὶ Κωνσταντιουπόλεως (καταλήγει μέχρι τῆς τοῦ μεγάλου Σουλεϊμάνου βασιλείας). ιδ') Ὁμοίος τῷ τῆς Κωνσταντιουπόλεως πατριαρχῷ μέχρις Ἰωάννου ΙΔ' τοῦ Καλέκα τῷ παπῶν τῆς Ῥώμης μέχρις Ὁρωρίου Ι· τῷ τῆς Ἀλεξανδρείας μέχρι Πέτρου Γ· τῷ τῆς Ἀρτιοχείας

¹ Διήρηται εἰς Ι' Πράξεις, ὃν ἡ Α' καὶ μέρος τῆς Β' λείπει, ως καὶ τὸ τέλος τῆς Ι'.

² Τοῦτο τὸ ἔγγραφον Πρᾶξις ἔστι τῆς Μ. Ἐκκλησίας γεγονοῦα ἐπὶ Γερραδίου ἐκείνου τοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντίνου πρώτου πατριάρχου, τοῦ Σχολαρίου, ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τοῦ μητροπολίτου Ῥόδου, ὅπὸ τὸ κράτος τὸ τηνικαῦτα τελούσης τῶν ἱπποτῶν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλήμ. Τοιγαροῦν ως ἄξιον περιεργίας, διὰ γε τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα περιστατικά, ἐδημοσιεύσαμεν αὐτὸς ἐκ τῶν προτέρων ἐν τῷ Βιβλιογραφείῳ Κήρυκε [ἔτ. ΙΑ', φυλ. Δεκεμβρίου 1867, σελ. 563], ἐξ οὗ καν τῇ Ηαρδώρῃ μετελήφθη [τόμ. ΙΗ', σελ. 452] μετά τινων παρατηρήσεων τοῦ καθηγητοῦ Κ. Παπαδόηγοπούλου.

³ Καὶ τοῦτο Πρᾶξις ἔστι συνοδικὴ γεγονοῦα ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Ἰωάννου Βέκου τοῦ λατινόρρονος ἐπὶ ἀνακοίσει τῆς ὅπὸ τοῦ Σμύρνης καὶ Νυμφαίου ψηφισθείσης καθαίρέσεως τοῦ χαρτοφύλακος.

⁴ Καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς τοῦ αὐτοῦ πατριαρχίας ἐκδίδοται.

μέχρις Ἀραστασίου Β' τοῦ Σιραίτου καὶ τῷ Ἱεροσολύμων μέχρι Μοδέστου. ιε') Λόγος τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις πρὸς Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου¹. ιι') Γεωργίου τοῦ Ζυγανιηροῦ (οὗτῳ) Περὶ τῷ ἑπτὰ φωτηέντων κτλ. ιζ') [Ἀρωρύμον] Διῆγησις ὡφέλιμος περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας Ἰούστου τοῦ Ἐλεήμονος, καὶ περὶ ταπειρώσεως τοῦ γυησίου αὐτοῦ νιοῦ Φιλοθέου πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα κτλ. ιη') Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου Περὶ ἀγάπης καὶ μεταροίας καὶ Εἰς τὸν σταυρόν. καὶ Περὶ τῆς ἀπροσέτον χρίσεως. ιθ') [Ἀρωρύμον] Κατὰ τῆς Λατίων καιροφωρίας περὶ τῆς τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐκπορεύσεως. ιχ') [Ἀρωρύμον] Περὶ Λατίων. καὶ Τάξις καὶ πρωτοκαθεδρίας ἀριθμησις τῷ δροθεσιῶν τῷ ἀγιωτάτων πατριαρχῶν καὶ ἀποστολικῶν θρόνων². ικ') Περὶ βαθμῶν συγγενείας. ιγ') [Ἀρωρύμον] Διῆγησις παλαιὰ Περὶ τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ, τῆς ἔξορίας καὶ τοῦ θαράτου αὐτοῦ. ιδ') Ζήτημα τοῦ εὐσεβεστάτου δεσπότου Σερβίας κυροῦ Γεωργίου πρὸς τὸν πατριάρχην Κωνσταντινούπολεως κυρὸν Γερράδιον τὸν Σχολάριον Περὶ ἀρχιεπισκόπων καὶ πατριαρχῶν (ἐλλιπές ἔστι δὲ κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν).

ΥΜΗ'.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους ἐλλιπές, περὶ τὴν ΙΕ' ἐκαπονταετῆρίδα γεγραμμένον, ἐκ ὅλων δὲ συγκείμενον 158. Ἐν τούτῳ σὺν περιέχονται ταῦτα: α') Ἀκολουθία τοῦ ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἀσσοῦ, τό τε Συραξάριον αὐτοῦ περιέχοντα, ὑπὸ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξαρθοπούλου συγγραφέν, καὶ τὸν ἐν πλάτει Βίον καὶ πολιτείαν αὐτοῦ. β') Ἀραφορὰ Πιλάτου πεμφθεῖσα ἐν Ῥώμῃ πρὸς Τιβέριον καίσαρα, τὸ περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμφαίνοντα³. γ') [Ἀρωρύμον] Περὶ τῆς τοξευθείσης ἀγίας εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Κύπρῳ, καὶ περὶ ἑτέρων τινῶν ὑποθέσεων. δ') Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Λόγος εἰς τὴν Ἀποτομὴν τοῦ Ηροδότου. ε') Ἀραστασίου μοναχοῦ τοῦ Σιρᾶ ὄφους Ὁμιλία εἰς τὸν σ' Ψαλμόν, διηθεῖσα εἰς τὴν παρείσβασιν τῷ νηστειῶν. σ') Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Λόγος Περὶ μεταροίας, καὶ Εἰς τὴν σκυθρωπότητα βασιλέως Ἀχαάβ, καὶ Εἰς Ἰωάννην Προφήτην. ζ') Τοῦ πατσοφωτάτου κυροῦ Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ Κεφαλαία τιμα φυσικά (οἷον: Περὶ τῷ πέρτε αἰσθήσεων. Εἰ ἀληθὲς τὸ καταβασκαίνεσθαι τινὰς ὑπὸ τῷ δρώντων. Πῶς αἱ συλλήψεις γίνονται. Πῶς δηρειροι γίνονται. Περὶ σεισμῶν, κτλ., ἀτιναίστην ἵσως ἐκ τῆς Πατοδαποῦς Διδασκαλίας αὐτοῦ).

¹ Τοῦ εκοτίου τούτου καὶ σολοικοβρέβαρου πλάσματος ἡ ἀρχὴ ἔχει οὕτως: «Εἰπὲ ἡμῖν, Ἰωάννη Θεολόγε, περὶ τῷ ἑσχάτων ἡμερῶν τῷ ἀνθρώπῳ, πῶς ἀπέρχεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ποῦ μέλλει κατοικεῖν ἐώς τῆς δευτέρας παρονοίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

² Διαφέρει ἐν μέσει τοῦ ἐν τῷ ΜΗ' τεῦχει: παραλλαγὴ γάρ τινες ἀπαντῶσιν ἐν τούτῳ.

³ Ἀγυσοῦντες εἴπερ ἡ ὑποδιλιμαία Ἀραφορὰ αὐτῇ ἔστιν δυοία τῇ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῷ Πατέρων τῷ. Ζ' ἐν δεδομένῃ, ἡ τινὶ γοῦν τῶν φερομένων ἄλλων, περὶ ὃν διείληφεν Αὔγουστῖνος ὁ Καλμέτης ἐν τῷ λεξικῷ τῆς θείας Γραφῆς (λέξ. Πιλάτος), παρατιθέμεθα ὡδε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς: «Κρατίστω, σεβαστῷ, θειοτάτω, φοβερῷ Τιβερίῳ: αὐγούστῳ, Πιλάτος Πόλιτος ὁ τὴν ἀραφορᾶν ἐπέχων ἀρχήν, μηρύσσει κέχρημα τῇ ὑμετέρᾳ εὐτεβείᾳ διὰ τῆςδε τῆς ἐμῆς ἀραφορᾶς, φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῷ συνεχόμενος, χράτιστε βασιλεῦ, τὴν τῷ ἑρισταμένων καὶ ρῶν φοπήν, κτλ.».

ΥΜΘ'.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τεῦχος ἐν φύλλῳ, γεγραμμένον κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα, συγκείμενον δὲ ἐκ φύλλων 541. Περιέχει Λόγους ΟΗ' πανηγυρικοὺς καὶ Κατὰ Ἰουδαιῶν, κοινῆς φράσει. Ἐν δὲ τοῖς Κατὰ Ἰουδαιῶν παρενέρει ὁ συγγραφεὺς καὶ ἔρμηνείαν περὶ τοῦ μυστικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων τοῦ Προφήτου Δαυΐδ. "Ἐστι δὲ" ὁ Γεράσιμος οὗτος Κρῆς τὴν πατρὸδα, ὃς καὶ Κύριλλον ἔκεινον τὸν Λούκαριν διεδέξατο (τῷ 1622) ἐπὶ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας πατριαρχικοῦ θρόνου, «ἀτὴρ (κατὰ τὸν Προκοπίου Δημήτριον) τιμόντι σοφώτατος καὶ ἀγιώτατος, θεολόγος, φιλόσοφος, ἀριχνευτής τοῦ βάθους τῷ θεωρῷ Γραφῶν, δαημορέστατος τῆς ἐλληνικῆς, εβραϊκῆς καὶ λατινικῆς γλώσσης χρηματίσας (ἀπέστω δὲ τοῦ λόγου κολακεία, καὶ τὸ πρὸς χάριν λαλεῖν) ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις λαμπρότατος ἀστὴρ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας..... Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, καὶ μάλιστα Κρίσεις καὶ ἀγαπτίδεις εἰς τὴν ιερὰν Γραφήν, Ήρδας Ἰουδαίους, καὶ ἄλλα πάμπολλα, κτλ.»¹. Σώζεται τούτου ἐν χειρογράφοις καὶ: "Ρητορικὴ Ἐκκλησιαστικὴ δγκώδης, μετὰ καὶ εικονογραφιῶν, τὰς τοῦ ῥήτορος διαχρόνους θέσεις καὶ τὰ σχῆματα ὑποδεικνυούστων, ἦν εἶχεν ἴδων ἐν τῇ Βιθλιοθήκῃ τῆς μητροπόλεως Ρόδου ὁ ἡμέτερος συνεργὸς Ἱερόθεος, ὅτε γραμματεύων ἐπύγαγε πάρα τῷ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ τῆς νήσου Ἰακώβῳ τῷ Πατιμῷ.

ΥΝ'.

ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, ἐκ φύλλων συγκείμενον 264, ἐν ἔται δὲ ζος' [†1568] γεγραμμένον. Περιέχει: α') Καρόρας καὶ ἄλλας ὑποτυπώσεις τοῖς πνευματικοῖς πατράσι χρονίμονς. Εἰθ' οὕτως εὑρηνται καὶ ταῦτα: β') Ὁπτασία τοῦ ἀγίου Μακαρίου τοῦ Ἐρημίτου περὶ τῷ ψυχῶν τῷ ἀρθρῷ πω. γ') Ἐκλογαὶ ἀπὸ τῷ Ἐρωτήσεων καὶ Ἀποκρίσεων περὶ διαφόρων κεραδαίων τοῦ ἀγίου Ἀραστασίου τοῦ Σιραίτου. δ') [Ἄρωνέμον] Φυσιολόγος². ε') Τοῦ αὐτοῦ Ηερὶ τῷ ΙΤ' Προφητῶν πόθεν ἦσαν καὶ ποῦ ἐτελειώθησαν³. σ') Νικολάου τοῦ ἀγιωτάτου πατριάρχον Κωνσταντινούπολεως Ποίημα πρὸς τὸν Πρωτορ τοῦ ἀγίου Ὁροντος, ὡς Τυπικόν⁴. ζ') [Ἄρωνέμον] Ηερὶ τῆς τῷ Ἀρμερίων αἱρέσεως. η') Τοῦ ἐρ ἀγίοις Ηατρὸς ἰμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Λόγος περὶ παλαιᾶς διαθήκης τοῦ δικαίου Ἀβραὰμ, ἐκ παλαιᾶς ιστορίας καὶ περὶ τῆς ἔξαδου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ⁵. θ') Λόγος καὶ ἀποκάλυψις τοῦ ἀγίου ἐρδόξου πατεντρίμον Αποστόλον

¹ Βλ. Φαθρικ. Ἐλλην. Βιβλιοθ. τόμ. XI, σελ. 523, Harles. "Ἐπιστολῆς δὲ αὐτοῦ τοῦ ιεροῦ ἀνδρὸς μέμνηται καὶ Ἀλλάτιος ἐν τῷ: Ηερὶ διηγεκοῦς Σεμιωνίας τῆς Δυτ. καὶ Ἀρατολ. Ἐκκλησίας σελ. 1013.

² Τούτου τινά μέν εἰσι μικρῷ παραλλάτιοντα τοῦ εἰς τὸν ιερὸν Ἐπιφάνιον ἀποδιδομένου Φυσιολόγον, τινὰ δὲ πολλῷ διαφέροντα. Διαλαμβάνει δὲ περὶ τῶν ἔξης μόνων ζώων, ἦτοι Φοίνικος, Ταῦρος, Μελίσσης, Πέλαργος, Ἐποπος, Δευδροκόλαπος, Περιστερᾶς, Βατράχους ἔηρος καὶ ὑγροῦ, καὶ Πελεκάτος, ἀνευ τῆς ἐκείνῳ ἔρμηνειας.

³ Καὶ τοῦτο μικρῷ παρήλλακτο τοῦ ιερῷ Ἐπιφανίῳ ἀναγραφομένου.

⁴ Εἴη δὲ οὗτος ὁ τούπικλην Γραμματικός, ἀσκητικὸς ἀνήρ, τῷ 1084 πατριαρχήσας. Τὸ δὲ ποίημα διὰ στίγμας ἐστὶ πολιτικῶν.

⁵ Ἐν τοῖς ὑποδολιμαίοις ταχτέον καὶ τοῦτον τὸν Λόγον οὐ ἡ ἀρχή: «Ἐζησεν Ἀβραὰμ τὸ μέρος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐτη φῆ' πάρτα τὰ ἐτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ πραστητι, καὶ δικαιοσύνῃ. Πάντα δὲ ἐπηρχεται ὁ

καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου περὶ τῆς φοβερᾶς παρονοίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ¹. ι') Ἀρωνύμου Περὶ βίου καὶ ἀσκήσεως τῷ ἁγίῳ Πατέρῳ. Τούτου ὁ Πρόλογος ἔχει ὡδε: «Ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ γέγραπται ἐνάρετος ἀσκησὶς καὶ θαυμαστὴ βίου διαγωγή, καὶ ρήσεις ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, καὶ πρὸς ζῆλον καὶ παιδείαν καὶ μίμησιν τῷ ἡρῷ οὐράνιον πολιτεῖαν ἐθελόντων κατορθῶσαι, καὶ τῇρ εἰς βασιλεῖαν τῷ οὐρανῷ ἀγονσαρ βουλομένων διδεύειν δδόν, κτλ.».

ΥΝΑ'.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, συγκείμενον ἐκ φύλλων 164, περὶ δὲ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα γεγραμμένον. Φέρει τοιάνδε ἐπιγραφήν: «Ἐπιτομὴ τῆς εἰς τὴν Ἀριστοτέλους Διαλεκτικὴν Πραγματείας». Διηρηται δὲ εἰς Δ' βιβλία, μεθ' αὐτοῦ ἐπεται: «Προλεγόμενα εἰς τὴν Ἀριστοτέλους Διαλεκτικὴν Πραγματείαν» καὶ: «Ὑπομνήματα καὶ Ζητήματα εἰς τὰς Ἀριστοτέλους Κατηγορίας».

ΥΝΒ'.

ΑΔΗΛΟΥ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, ἐκ φύλλων συγκείμενον 79, ἐλλιπὲς τῆς ἀρχῆς, περὶ τὴν ΙΖ' δὲ γεγραμμένον ἑκατονταετηρίδα. Ἐπιγέγραπται: «Εἰσαγωγὴ τῆς Λογικῆς», καὶ ἔστιν εἰς τρία διηρημένη βιβλία.

ΥΝΓ'.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΣΑΡΑΦΗ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ φύλλων 144, ἐν ἔτει δὲ 1824 γεγραμμένον. Περιέχει τὴν Γραμματικὴν αὐτοῦ, ἥτοι τὸ Τεχνολογικόν καὶ Συντακτικόν, ἢ καὶ ἐκδέδοται ἐν Κυδωνίᾳς τῷ 1820. Τοῦτον δὲ τὸν ἐν διδασκάλοις ἐπίσημον ἔξετιθήνησεν ἡ Πατμιάς σχολὴ ἐπὶ τοῦ ἀοιδέμου ἔκείνου Δανιὴλ τοῦ Κεραμέως, ἐξ ἣς ἀποφοιτήσας καὶ εἰς τὴν ἐνεγκαμένην πόλιν τὰς Κυδωνίας γενόμενος ἀνδρυσε τὴν μέχρι τοῦ 1821 ἀνθήσασαν ἐλληνικὴν σχολήν, ἐν ἣ εὐκλεῶς διδάσκων διετέλεσεν.

ΥΝΔ'.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΝΟΤΑΡΑ

Τεῦχος ἐν σχήματι τετάρτου, συγκείμενον ἐκ φύλλων 77, γεγραμμένον δὲ ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ ἀχιζ'² ἔτει χειρὶ Μιχαὴλ Βυζαντίου λογοθέτου τῶν οἰκειαχῶν τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ἐπιγέ-

δίκαιος φιλόξενος πήκας γάρ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐν τῇδε τῇ Μαμβρῇ πάντας ὑπεδέχετο, πλουσίους καὶ πέρητας, βασιλεῖς καὶ ἀρχογούς, ἀραπήρους καὶ ἀοικήτους, φίλους τε καὶ ξέρους, ἀκτήμορας καὶ παροδίτας: ὑπεδέχετο ὁ δούς καὶ πατέρος Ἀβραάμ.

¹ Κακόπλαστον καὶ τοῦτο μυθολόγημα. «Εστι δὲ πάντη διάφορον τοῦ ἐν τῷ ΤΟΘ' τεῦχει περιεχομένου.

γραπται ὡς ἔξης: «Κιταῖα Δουλεύοντα, ἦτοι βιβλίον περιέχον τὸν πόλεμον ὃποῦ οἱ Τάταροι τῆς Μπογδόας ἐσύκωσαν κατὰ τῶν Σιρῶν, δηλαδὴ Κιταϊτῶν, καὶ ἐκυρίευσαν ἄπαν τὸ βασίλειον αὐτῶν· ἔτι καὶ τίτας ἔχονται συνηθείας εἰς τοὺς πολέμους, καὶ ὅποια φορέματα ἐρδύνονται· πρὸς τούτοις καὶ καθολικὴ περιγραφὴ τῶν ἐν οἷς καὶ πάντες ἀπλῶς οἱ Τάταροι τόπων κατοικοῦσι, καὶ περὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν, τοῦ τε παρ' αὐτοῖς Δαλāk Λαμᾶ, καὶ περὶ τοῦ Γῶγ καὶ Μαγώγ». Πεπόνηται δὲ τὸ συνταγμάτιον τοῦτο Χρυσάνθῳ ἀρχιμανδρίτῃ τῷ Νοταρῷ, τῷ μετὰ ταῦτα Ἱεροσολύμων πατριάρχῃ, ἀξιώσει τοῦ ἡγεμόνος πάστης Οὐγκρο-Βλαχίας κυρίου Ιωάννου Κωνστ. Βαταράκη, ω̄ καὶ προσανατέθειται. Φέρει δὲ καὶ τοιόνδε πρὸς αὐτὸν Ἐπίγραμμα:

Κοίρανε καρτερόφρων Βλαχίνης φάσις, δις ροκ κλειζή,
Εύγενίνης εῦχος κ' εὐσεβίνης τρόφιμος,
Ιστορίας φιλέεις, λάτρεις Μουσῶν περιθάλπεις,
Αἰεὶ τ' ἀμφαγαπῆς μυστιπόλους σοφίνης,
Οὕνομα καὶ κῦδος τεὸν ἀφθιτον. Ἡ δέ γε δάξα,
"Ὕψιστ" ἐκ προγόνων ἔσσετ' ἀπαιρέσιος.

Τῇ δὲ οὖν ἱστορίᾳ συνηπται καὶ ταῦτα: «Περὶ τῆς θρησκείας τῶν Μουγγάλων, Καλμούκων καὶ Σίρων γενικῶς, καὶ περὶ τοῦ Δαλάκ Λαμᾶ, Κουτούζτα, καὶ τῶν λοιπῶν θεοισιαστῶν τούτων τῶν ἑθνῶν»· καὶ: «Θεωρία τοῦ νέου κόσμου», ὅπερ ἐστὶ συντομωτάτη περιγραφὴ τῆς Ἀμερικῆς κλπ.

YNE'—YES.

ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΚΑ

Τὰ δυοκαθέδεκα ταῦτα τεύχη, ἀπέρ εἰσὶ πάντα τῆς παρελθούσης ἔκατονταετηρίδος γραφὴ καὶ ἐπιγράφονται: «Σημειωματάρια», ὑφ' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ δόνομα δεῖν φήμημεν συμπεριλαβεῖν, ητοι: «Γλωσσογραφικά». γραμματικὰς γὰρ περιλαμβάνουσι σημειώσεις τῶν παλαιῶν ἔκείνων φω-
στήρων τοῦ ἔθνους, τῶν διδασκάλων φαμὲν δὴ τῆς Πάτμου καὶ ἄλλων λογίων ἀνδρῶν, καὶ προσέτι ἀφθονον γλωσσογραφικὴν ὑλὴν τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς καθομιλουμένης γλώσσης, τὰ μάλα χρήσιμον τοῖς λεξικογράφοις. Ἰδίως δὲ εὑρηται ἐν τῷ ΥΝΗ': «Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἐξ ἀπορθήτων Περὶ Γραμματικῆς συντάξεως κατὰ τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου», τοῦθ' ὅπερ καν τῷ ΣΠΑ' περιέχεται· καὶ ἐπιπλέον: «Τοῦ πανσεβάστον καὶ χριτοῦ Θεοσαλονίκης, τοῦ Ἀρμενοπούλου, Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, περιέχον τὰ κοινῶς γραφόμενα 'Ρήματα, ἐν φ δείκνυται τίνα μὲν αὐτῶν εἰσιν ἀμετάβατα, τίνα δὲ μεταβατικά, καὶ τούτων τίνι συ-
τάσσεται ἔκαστον καὶ τί δηλοῖ, καὶ μετὰ πόσων Προθέσεων συνάπτεται, κτ.λ.».

$$Y \in Z' = YO'.$$

ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΑ

Τούτων τὰ μὲν δύο πρότερά εἰσι λατινιστὶ γεγραμμένα, ἀμφότερά περὶ τὴν ΙΖ' ἔκαποντας-
τηρίδα, ὡςπερ εἰκάζομεν τὰ δὲ ἔτερα δύο σλαβωνο-ρωσσιστί, καὶ ταῦτα περὶ τὴν ΙΕ' λατ. ἔκα-
πονταςτηρίδα γεγραμμένα. Τὸ μὲν οὖν ΥΖ' ἐλλιπές ἐστιν ἐν τέλει, φύλλα περιέχον 164 ἐν τε-
τάρτου μικροῦ σχήματι καὶ ἐπιγέγραπται ἀνωνύμως: «In Octo Libros Aristotelis Disputatias»,

οὐ τὸ Προσόμιον ἀρχεται: οὕτω: «*Naturalis philosophia, quam hoc anno explicandam suscipimus, communī vocabulo Physica nuncupatur, nomine desumpto a voce graecae φύσις, quae natūram significat; κτ.λ.*». Τὸ δὲ ΥΞΗ', ἀνώνυμον καὶ αὐτὸ τυγχάνον, σύγκειται ἐκ φύλλων 487 ἐν σχήματι τετάρτου μικροῦ, ἐλλιπὲς μέντοι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἔστιν, ως ἔστι, Θεολογικὸν ἀρχόμενον. ἐκ τοῦ ΜΘ' Ζητήματος, οὕτως ἐπιγεγραμμένου: «*Quaestio 49. De Habitibus. Ar. 1 et 2. Quid sit habitus*». Τὰ δὲ δύο τελευταῖς συγχρόνως δοκοῦσι γεγράφθαι, ἵτοι περὶ τὴν ΙΕ', ως τεκμαιρόμεθα, ἐκατονταετηρίδα. «*Ἐστι δὲ τὸ μὲν ΥΞΘ' ἐκ φύλλων συγκείμενον 254 ἐν τετάρτου μικροῦ σχήματι, καὶ περιέχει τοὺς ΡΝ' Ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ, μετὰ καὶ τῶν Θ' Ὡδῶν, καὶ τινὰς τυπικὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας.* Τὸ δὲ ΥΟ' ἐκ φύλλων συγκείμενον 320 ἐν σχήματι τετάρτου, *Τυπικόν* ἐστε τῆς Ἐκκλησίας, καθὰ ἐπιστώσατο ἡμᾶς ἀνήρ τῆς σλαβωνο-ρωσσικῆς γλώσσης εἰδόμενον.

ΥΟΑ' 1.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ

Τεῦχος ἐν σχήματι ἀγόνου, κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν σητῶν διατετρημένον περὶ τὴν φαν, ἐκ φύλλων τε συγκείμενον 340 χάρτου βαμβακίνου, ὃν ἔκάστη σελὶς περιλαμβάνει πῆρ μὲν εἶκοσι καὶ ὅκτω, πῆρ δὲ τριάκοντα στίχους: ἔστι δὲ γεγραμμένον κατὰ διαλείμματα ὑπὸ δύο συνηλικιωτίδων χειρῶν περὶ τὴν ΙΔ' ἐκατονταετηρίδα, καὶ φέρει πολλαχοῦ τῆς φας καὶ σχολια εἰς τοὺς περιεχόμενούς λόγους, τὸ πλεῖστον διαλελωθημένα: ἐλλιπὲς μέντοι ἔστι τῆς ἀρχῆς. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον φύλλον περιέχει λείψκην ἐπιστολῆς ἀδήλου τινός, εἰτα δὲ καὶ ἔτερας δύο ἐπιστολάς, τὴν μὲν Τῷ Ἀσάρη ἐπιγεγραμμένην, τὴν δὲ ἀνεπίγραφον. Ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ μνημονεύεται τούνομα Παλαμᾶς, ἐπειστιν ἡμῖν εἰκάζειν ὅτι ἦκμαζεν ὁ γράφων ἐπὶ τῆς Ἀνδρονίκου τοῦ πρεσβυτέρου Βασιλείας (1283—1320), εἰς ὃν μάλιστα τῶν ἐν τέλει, ως ἐκ τοῦ περιεχομένου συνάγεται: Ἀσάρη μὲν γάρ οὐδένα τῶν ἄλλων ἔγωγε ὑπολαμβάνω είναι ἢ τὸν πρωτοθεστιάριον Ἀνδρόνικον, ἀνδρα γένει τε ἐπιφανῆ καὶ στρατηγικῆ ἐμπειρίᾳ τῶν κατ' αὐτὸν πάντων προφέροντα, τέως δὲ καὶ τὴν τῆς Πελοποννήσου διοίκησιν διαπειστευμένον². Παλαμᾶς δὲ ἀν εἴη ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ τοῦ λαμπροῦ τῆς ὁρθοδοξίας φωστήρος Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης πατήρ, εἰς ὃν τῆς συγχλήτου καὶ τοῖς ἐν τέλει συναριθμούμενος ἐν τῇ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως αὐλῇ³. Τὰς ἐπιστολὰς τοίνυν ταύτας ἀπογράψαντες παρατιθέμεθα ἐνταῦθα ἵνα μὴ τέλεον τῶν σητῶν βορὰ γένωνται.

Σελ. 1—2. «..... δὲ τὴν λύπην ἡμῖν τὸ μὴ τῶν συμφορῶν κοιτωροὺς ὑμᾶς ἔχειν, μηδὲ τοῖς ἡμιετέροις κακοῖς καὶ τὰ τῶν γέλων προσκεῖσθαι. Οὐκ ἀν οὐδὲ οὐδὲν αὐτὸς δικαίως ἀλγοίης [πορφ]ρῷ τῆς μεγάλης πόλεως ὡν· βαράθρου γάρ ἔστιν ἀντικρυνεῖν ἐρῆτα ταύτης ἐπιθυμοῦντα. Ως τε νῦν μὲν ἐπὶ νήσους κοιτάζον, καὶ λιμέρας περιεργάζον, καὶ μετὰ τῶν ἐρεττότων ἡδε μάζης ἐμπατλάμενος καὶ σκορόδων τοῦ Θεοῦ δὲ διημιαγμένου (οὗτο), καὶ αὐτὸς ἥκειν δεῦρο. Τύχη ἀγαθῆ»⁴.

¹ Τὸ παρὸν τεῦχος περιεγράφη λεπτομερέστερον, ἀνδρὸς σοφοῦ αἰτήσαντος, τοῦ Γερμανοῦ Ρεγκέρδου Φοερστέρου (Foeister), τὴν τῶν Λιβανίου συγγραμμάτων ἔκδοσιν ἡδη παρακεκεύκοντας.

² Βλ. Νικηφ. Γρηγορ. Ρωμ. Ιστορ. Η', 16'.

³ Βλ. Φιλοθέου πατριάρχου Αόγ. ἐγκωμ. εἰς Γρηγόρ. τὸν Παλαμᾶν, σελ. β' καὶ σ' τῆς ἐν Σεροσολύμων ἔκδ. (1857) τῶν τοῦ ιεροῦ Γρηγορίου Όμυλιῶν.

⁴ Σημείωσαι ὅτι οὐδὲν μοῦ τοῦ κειρογράφου ἀπαντᾷ τὸ ὑπογεγραμμένον ἐν αὐτῷ δὲ τοῦτο τὸ στοιχεῖον, ωςπερ καὶ τὸ ὅ, τῇ διπλῇ στιγμῇ (...) ἀνωθεν ἔστιχται πονταγοῦ. Λείπει ωςαύτως καὶ τοῦ διτοῦ ὅ ὁ πνευματισμός. Τοῦ δὲ ἀφελκυστικοῦ ὁ γίνεται γρῆσις ἀείποτε.